

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
дана 10.03.2004.год.

Председник већа: Настављено 10.09.2004.год.

Констатујем да је веће у неизмењеном саставу. Колега Вукотићу.

Колега Вукотић: Ништа судија, ја ћу овај остати, пошто је један колега само.

Председник већа: Да, да, регулисано је, те да су приступила сва позвана лица. Овде су оптужени Вујовић и Вујановић Станко чије је саслушање прво планирано. Браниоци су сви ту. Да наставимо са радом. Оптужени Вујановић Станко.

Оптужени Вујановић Станко: Добар дан.

Председник већа: Добар дан господине Вујановићу. Да Вас прво питам да ли сте разумели оптужбе које сте јуче чули. Добили сте оптужницу у писменом облику и знатно раније. Да ли сте разумели те оптужбе.

Оптужени Вујановић Станко: Јесам.

Председник већа: Јесте. Не морате одговорити на ово питање што ћу Вас сада питати, можете браниоца свог консултовати како на њега да одговорите, претпостављам да сте ви то већ у фази припрема и урадили, дакле да ли признајете извршење кривичног дела које Вам се ставља на терет овом оптужницом и своју кривичну одговорност или не.

Оптужени Вујановић Станко: Не признајем.

Председник већа: Потом упитан од стране председника већа оптужени Вујановић исказаује да је разумео шта му се ставља на терет оптужницом те да не признаје извршење кривичног дела ни своју кривичну одговорност. Господине Вујановићу, по Закону нисте у

обавези да изнесете Вашу одбрану, дакле можете се бранити ћутањем, да ли желите да се користите тим Вашим правом или ћете изнети Ваше виђење ових тврдњи оптужбе.

Оптужени Вујановић Станко: Изнећу своје виђење.

Председник већа: Изволите, изволите, реците све што мислите да треба да нам кажете.

Оптужени Вујановић Станко: У почетку хтео сам, пре него што се изјасним, да изнесем своје виђење, да замолим за једну малу ствар, мислим за Вас, за мене велику, а за Вас малу. Знате моју ситуацију финансијску, да ми је супруга ухапшена исто у вези овог случаја и да су моје финансијске могућности јако мале, па сам Вас хтео замолити да Ви адвоката Перковића поставите по службеној дужности.

Председник већа: Немате могућности да плаћате Вашег адвоката?

Оптужени Вујановић Станко: Да, да плаћам, јесте, да.

Председник већа: Ваша супруга је, колико ја знам, госпођа Калаба Нада је ли тако?

Оптужени Вујановић Станко: Да.

Председник већа: И она је такође притворена у оном предмету, другом предмету истраге која се води пред овим истим судом. Је ли тако?

Оптужени Вујановић Станко: У Новом Саду је сада.

Председник већа: У Новом Саду. Уствари...

Оптужени Вујановић Станко: Од 26. децембра прошле године.

Председник већа: Ко се стара о Вашој ћерки?

Оптужени Вујановић Станко: Па ту је било проблема, сад могу да захвалим судији Алимпићу и господину тужиоцу, хтели су на почетку да ми ставе ћерку, млађу, у дом за незбринуту децу, поред баба и деда да ми иде она у дом за незбринуту децу и онда сам позвао сестру да дође из Аустралије, па сам њој дао пуномоћје да се стара о детету. Сада је поново отишла да прибави неку документацију у Аустралију па се враћа.

Председник већа: Потом оптужени исказује да ће изнети своју одбрану, претходно од стране председника већа поучен да то није у обавези, тј. да се може бранити ћутањем и пре него што би изнео своју одбрану објашњава да је као што је то јуче изнео, лошег имовног стања, нема ништа од имовине, наводи да је и његова супруга Калаба Нада притворена од 26. децембра 2003.год. и да се још увек налази у притвору овог суда, те да нема средстава да плаћа своју одбрану. Моли да му суд одреди браниоца по службеној дужности и да то буде бранилац који га је до сада бранио адвокат Перковић Мирослав. Али Ви имате и браниоца адвоката Кушар Драгана.....не може, не могу два браниоца бити по службеној дужности, може бити само један бранилац по службеној дужности, знате.

Оптужени Вујановић Станко:У реду онда, стављам Перковића на списак.

Председник већа: Упитан од стране председника већа шта радити у ситуацији да има два браниоца и то адвоката Перковића и адвоката Кушар, па након што му је објашњено да суд не може поставити више од једног браниоца, опредељује се да му се за браниоца по службеној дужности постави адвокат Перковић Мирослав. Да ли дакле ово можемо схватити као отказ пуномоћја браниоцима, под условом да се за браниоца по службеној дужности постави адвокат Перковић. Укључите микрофон колега.

Бранилац адв. Перковић: Нажалост, трошкови одбране су такви, доиста изискују и један рад и труд и тако даље. Ја мислим у конкретном случају да је троје бранилаца, с обзиром на фотографију која ће бити презентована суду, не би било мало. Дакле, ми молимо, колегиница и ја ћемо поделити те трошкове, то су значи ови основни трошкови без трошкова пута и тако даље. Значи, молим да колегиница наравно остаје, али да буде један бранилац по службеној дужности, управо због тога што не би хтели да данас буде било каквих проблема, па да се и ремети и опструира на некакав извешан начин и рад суда.

Председник већа: Разумем колега Перковићу, али суд не може поставити браниоца по службеној дужности у ситуацији да оптужени има свог ангажованог браниоца, знате, јер би у том случају дакле остао за браниоца госпођа Кушар, она би остала за браниоца по пуномоћју оптуженог и суд не може да постави браниоца кога ће суд плаћати.

Адв. Перковић: Ништа председниче већа, онда ћемо тражити накнадне консултације па ћемо овај...предлог нека стоји као такав, да не одлучујете данас о њему. Хвала Вам.

Председник већа: Након што је од стране председника већа објашњено да оптужени не може имати и ангажованог браниоца и браниоца по службеној дужности, бранилац адв. Перковић у име оптуженог повлачи за сада овај предлог оптуженог. Потом оптужени Вујановић Станко у своју одбрану износи. Изволите господине Вујановићу, реците све што мислите да треба да нам кажете да је значајно да бисмо сагледали ове оптужбе из вашег угла.

Оптужени Вујановић Станко: Поштовани председниче, ја се у својој одбрани држим моје изјаве коју сам дао господину Алимпићу у истражном затвору у Новом Саду, с тим што бих објаснио један детаљ приликом доласка пред круг болнице у Вуковару 18. новембра 1991. године. Он је овде говорио о некаквој фази да ће убити и њега и себе и све около, онда ме је пустио стражар унутра. Ја не кажем да је он то намерно направио да би манаипулисао са мојим речима него сам ја њему објашњавао какво је било моје стање приликом доласка пред болницу, не знајући да ли ми је сестра жива или мртва, па сам рекао да ћу убити себе том стражару и после тога ме је он питао «Да ли је било около тебе још некога», рекао сам: «Јесте непознатих лица», и он је то тако саставио касније. Па сам то хтео да допуним ту изјаву.

Председник већа: Да то је ово са стране 438 списка истраге.

Оптужени Вујановић Станко: Да, да. Ставља ми се на терет да сам командовао, да сам уствари био заменик комаданта територијалне одбране. Тврдим сада да није било територијалне одбране за време дејстава ни после дејстава до новембра до 1992. године и да нисам био заменик Мирољуба Вујовића, а исто тако тврдим да нисам убио оних десет лица пред хангаром на Овчари, нити сам видео било какву рупу тамо. Не бих хтео сада овај пут да пуно причам у својој одбрани док не чујем све сведоке који су овде наведени, почевши од официра, безбедњака и осталих окривљених који још нису дали изјаву. То би било то.

Председник већа: Добро. Да ли сте били на Овчари?

Оптужени Вујановић Станко: Био сам.

Председник већа: Када сте били?

Оптужени Вујановић Станко: 19. новембра.

Председник већа: То је био 19. новембар, да ли можете да то некако одредите пошто се ту поставило спорно да ли је 19. или 20. Зашто се одређујете баш да је то био 19. новембар? Да ли имате неки репер временски?

Оптужени Вујановић Станко: Имам.

Председник већа: Неку повезницу која би Вам сигурно у вашем сећању говорила «јесте то је био 19. баш»?

Оптужени Вујановић Станко: Па 18. новембра званично је завршен рат, је ли тако. То тврде официри и многи сведоци и окривљени, то се десило одмах после ослобођења, дакле један дан после ослобођења када сам ишао на Овчару. После више нисам ишао.

Председник већа: Тад сте били тај један једини пут?

Оптужени Станко Вујановић: Тај један једини пут и више никад.

Председник већа: Добро. Које доба дана је било када сте отишли, пре подне, после подне, увече?

Оптужени Вујановић Станко: Па два-три сата.

Председник већа: Два-три сата после подне?

Оптужени Вујановић Станко: Да.

Председник већа: И с ким сте отишли, како сте дошли у ту ситуацију уопште да идете тамо, зашто сте тамо ишли?

Оптужени Вујановић Станко: Нисам ишао сам, ишао сам са «Ћевом» Зорић Ћево – Стево или зв. «Ћело» и Жељком Петровићем, комшијом. «Ћево» ме је дошао замолити да га одвезем на Овчару, наводно имао је тамо неке рођаке који су одвежени из касарне, или пријатеље, сад од та два не знам које, шта је било, и да га одвезем тамо, да би покушао да их извуче да не иду у Сремску Митровицу, како је он имао сазнања у затвор. Што му не бих помогао? И ту успут је био Жељко и нас тројица смо отишли на Овчару. Тамо сам био сат-два рецимо, највише.

Председник већа: Шта сте тамо затекли, какво стање сте тамо затекли?

Оптужени Вујановић Станко: Па било је војске, цивила, територијалаца, резервиста, не знам ни ја више кога, и били су затворени

у хангар, врата су била отворена, били су смештени у хангар заробљеници са леве и десне стране.

Председник већа: Са леве и десне стране....?

Оптужени Вујановић Станко: Хангара.

Председник већа: Хангара, у унутрашњости хангара?

Оптужени Вујановић Станко: Да, да.

Председник већа: Тако да је средина била празна?

Оптужени Вујановић Станко: Није била празна, био је сто и један официр и још неко крај њега, не могу сад да се сетим ко је био, и вршио се неки попис. Знам да је био официр, али чина не могу да се сетим.

Председник већа: Да ли сте улазили у хангар?

Оптужени Вујановић Станко: Не.

Председник већа: Нисте уопште улазили у хангар?

Оптужени Вујановић Станко: Да, да, да, то сам хтео да објасним још за улаз у хангар. Господин Алимпић је инсистирао на томе, да ли сам био, да ли сам био, рекао сам «ако ће Вам баш то помоћи толико да сазнате истину, онда напишите да сам био». Сад тврдим да нисам био. Њему сам рекао да сам био да би ме више откачио од тих питања «Је ли сам био, је ли сам био, је ли сам био».

Председник већа: Схватио сам смисао, како сте прокоментарисали. Где живи, не рекосте, да ли знате где живи тај Жељко Петровић?

Оптужени Вујановић Станко: Жељко Петровић живи у Новој улици, тамо где је био штаб капетана Радића.

Председник већа: Не, не, да ли знате сада где је тај човек?

Оптужени Вујановић Станко: У Војводини негде, код Новог Сада, сада не знам тачно.

Председник већа: А Зорић?

Оптужени Станко Вујановић: Зорић је погинуо 1993. у саобраћајној несрећи.

Председник већа: Дакле, кажете нисте улазили у хангар, врата су, то су претпостављам она велика врата?

Оптужени Станко Вујановић: Велика врата.

Председник већа: Је ли то хангар за механизацију или за шта, за смештање механизације?

Оптужени Вујановић Станко: Па не знам која је била сврха, ти хангари зашто су служили, али, углавном кажем видео сам заробљенике са леве и десне стране. То је лимени хангар.

Председник већа: Да, да, да огроман. Како су били обучени заробљеници?

Оптужени Вујановић Станко: Били су, било је у униформи, било је у цивилу, било је свакаквих.

Председник већа: Јесте ли препознали некога тамо од Ваших дојучерашњих комшија, познаника из Вуковара?

Оптужени Станко Вујановић: Јесам, препознао сам једног мог јако доброг пријатеља, којег сам хтео у касарни да извучем, али нисам успео од једног официра и нисам толико ни инсистирао пошто сам хтео да одем касније, пошто сам имао сазнања да ће отићи у Митровицу или чак у Ниш у затвор, па сам мислио отићи тамо да му некако помогнем. Стварно, ми је био добар пријатељ, Боро Јањић. Е сад не знам ово Боро је ли му то било право име Боро, али дружили смо се и....

Председник већа: Које би годиште он можда био, колико је стар?

Оптужени Вујановић Станко: Па можда старији од мене три-четири-пет година.

Председник већа: Ви сте које годиште?

Оптужени Станко Вујановић: 1959.

Председник већа: 59. а он старији од Вас можда 3-4 године?

Оптужени Станко Вујановић: Тако, њега сам видео тамо, додуше јест био претучен и у том моменту сам му бацио паклу цигарета, то је све што сам.....

Председник већа: Био је претучен?

Оптужени Станко Вујановић: Јесте.

Председник већа: Причате о сусрету са њим односно његовом виђењу, где, у Овчари или у касарни?

Оптужени Вујановић Станко: У хангару. А у касарни сам га видео у аутобусу.

Председник већа: У аутобусу. Да ли је тада био претучен?

Оптужени Станко Вујановић: Не.

Председник већа: Тада није био претучен. А кад сте му дали ову паклицу цигарета, рекосте?

Оптужени Станко Вујановић: На Овчари. То је све што сам могао и рекао сам му «Немој да се секираш».

Председник већа: А како, кад нисте улазили?

Оптужени Вујановић Станко: А што да улазим?

Председник већа: Нисте улазили у хангар. Ако нисте улазили, како сте му додали ту паклицу цигарета?

Оптужени Вујановић Станко: Ево овако.

Председник већа: А, бацили сте му цигарете?

Оптужени Станко Вујановић: Нисмо могли улазити у хангар, тамо је била војска, 3-4 војника који нису дозвољавали, а пре тога сам чуо да су територијалци и војска били у хангару и да су истерани из хангара.

Председник већа: Кажете сат - два сте се задржали на Овчари, да ли је, када сте дошли, да ли је било тамо каквих аутобуса?

Оптужени Вујановић Станко: Видео сам 3-4 аутобуса.

Председник већа: Празна?

Оптужени Вујановић Станко: Да, да, празна.

Председник већа: Сат-два сте се задржали и вратили се у Вуковар?

Оптужени Вујановић Станко: Да, пре тога сам рекао Жељку «Немој дуго да будеш код брата пошто морам ићи натраг, дошла ми је сестра», јер по сазнању да ми је сестра жива, за мене је било све завршено, рат је за мене је био готов, био сам срећан и више ми ништа.....

Председник већа: Вратили сте се кући са овом двојцом са којима сте и дошли?

Оптужени Станко Вујановић: Не, не «Ћево» је остао.

Председник већа: «Ћево» је остао. Да ли је још био дан кад сте се вратили?

Оптужени Станко Вујановић: Не.

Председник већа: Већ је била ноћ?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Да ли сте тамо на Овчари видели Вујовића?

Оптужени Станко Вујановић: Неко ми је добацио, нисам ја питао за Вујовића, него неко ми је добацио, био је ту Мирољуб, али чини ми се да је отишао. Тако ми је неко добацио. Нисам се пуно ни обазирао, јер нисам имао потребе да питам за Вујовића, зашто, не за Вујовића, већ за било кога од мештана.

Председник већа: Да ли познајете ове остале оптужене?

Оптужени Станко Вујановић: Познајем једино.....

Председник већа: Дакле, Перић Јовицу, Мацарца, Војиновић Милана....?

Оптужени Станко Вујановић: Перића, сад се сећам Перића, њега сам упознао тек после рата, он је долазио код мене у кафиће и тако.

Председник већа: Атанасијевић Ивана?

Оптужени Станко Вујановић: Њега сам знао пре рата.

Председник већа: Тада Хусник Ивица.

Оптужени Станко Вујановић: Да, њега сам знао пре рата, дружили смо се.

Председник већа: Да ли сте њих том приликом видели на Овчари код хангара.

Оптужени Станко Вујановић: Не.

Председник већа: Никога од њих? Да ли сте знали Ланчужанина?

Оптужени Станко Вујановић: «Каменог», јесам.

Председник већа: Да ли је он био тамо?

Оптужени Станко Вујановић: Нисам га видео.

Председник већа: Нисте га видели. Изузев Боре Јањића нисте видели никог другог од заробљених, препознали неког другог од заробљених?

Оптужени Станко Вујановић: Препознао сам, он је радио у Радио Вуковару, Сениша, не могу да се сетим презимена. Њега сам исто препознао у тој групи заробљеника.

Председник већа: Да ли је он био претучен?

Оптужени Станко Вујановић: Не, није.

Председник већа: Горана Мугошу познајете, зв. «Куштра»?

Оптужени Станко Вујановић: Да, познајем.

Председник већа: Од раније?

Оптужени Станко Вујановић: Не, не.

Председник већа: Кад кажем од раније, мислим за време тих борби, ратовања и тако даље.

Оптужени Станко Вујановић: Ја, «Куштру» за време ратних дејстава нисам ни видео.

Председник већа: Нисте се срели са њим никад, него сте се касније са њим упознали?

Оптужени Станко Вујановић: Да, да.

Председник већа: Да ли сте тамо на Овчари можда видели у близини какав трактор са приколицом, или какве камионе са церадом?

Оптужени Станко Вујановић: Нисам видео само један трактор, видео сам 20-30 трактора, механизације старе, све на једној гомили, све је то било уништено, с леве стране гледајући од правца....

Председник већа: То је било уништено.

Оптужени Станко Вујановић: Па, на гомили, сада да ли је то било уништено или није, ја не знам, на гомили је, мислим да је било неупотребљиво.

Председник већа: Кад сте ви одлазили са Овчаре, кажете да је била ноћ.

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Да ли је хангар, да ли је унутрашњост хангара некако осветљавана?

Оптужени Станко Вујановић: Мислим да је била једна сијалица, обична сијалица у хангару, у самом хангару, и чуо се агрегат да ради.

Председник већа: Чуо се агрегат да ради.

Оптужени Станко Вујановић: Јесте, да, да.

Председник већа: Да ли је било неких сукоба тада, то док сте ви били присутни, да ли је било било каквих сукоба, било вербалних било физичких између мештана, добровољаца, територијалаца, како год хоћемо да назовемо, и војске, јер рекосте да сте чули пре него што сте дошли да су људи били у хангару али их је војска истерала, па ни Ви нисте могли ући, те дакле, да ли је било било каквих сукоба за то време док сте Ви били, између тих људи, територијалаца, добровољаца и војске?

Оптужени Станко Вујановић: У време док сам ја био није било никаквих сукоба. Знате како је то било, многи су тамо дошли из знатижеље, вероватно су дошли из знатижеље, да виде шта се дешава, шта ће бити са заробљеницима, јер већина је, руку на срце била, да им се суди у Вуковару. То је и господин Војиновић приликом оног састанка који ће се десити на Велепромету 19.ог рекао на дворишту да ће се највероватније судити њима у Вуковару. И та прича...

Председник већа: Ко је Војиновић?

Оптужени Станко Вујановић: Војиновић, не знам шта је он био, не знам коју улогу је играо у Влади, тадашњој Влади САО Крајине, којој је био председавајући Горан Хацић. И то на дворишту, тако причало се, да ће се највероватније судити у Вуковару и онда....

Председник већа: То сте Ви од њега чули на «Велепромету»?

Оптужени Станко Вујановић: Па да, нисам га директно питао, него кроз разговор.

Председник већа: И то пре него што сте ишли на Овчару или после, пошто је то исти дан.

Оптужени Станко Вујановић: Пре, пре, то је било око дванаест, један сат, кад сам долазио по намирнице у «Велепромет», онда су таман дошли и та тзв. Влада, ја их нисам волео, искрено да Вам кажем. Знам само да сам добацио «Где сте ви били цело ово време, сад сте дошли ту да паметујете», не знам шта сам још тамо причао и отишао сам, пошао сам кући и успут, пошто морам да прођем крај касарне, сам видео у касарни гужву, аутобусе и ето тако сам дошао.

Председник већа: Да ли су то исти аутобуси које ћете касније видети на Овчари?

Оптужени Станко Вујановић: Па нисам памтио аутобусе.

Председник већа: Да, да. Кажете није постојала ТО Вуковара, нисте били, шта сте Ви били за време борби, за време тог рата, гардијска бригада је тамо дошла крајем септембра, ако сам добро схватио.

Оптужени Станко Вујановић: Гледајте како је било. Био сам код куће кад је на моју кућу, која је чврста, чврсто грађена и доста висока, из правца Негославаца дејствовано на моју кућу. Да ли намерно или ненамерно, не знам, али две гранате, а не једна као што пише, у самом

подножју темеља и ми смо били баш тај пут у подруму, нас доста. Излазим напоље и на дворишту се појављује, после дејстава излазим напоље, на дворишту се налази Саша Бојковски, нисам знао тада име, али сам касније сазнао шта се дешава и ту је била галама, ја сам први викао»шта радите то, шта се дешава, побићете наше људе». Он, бранио се у том смислу као «нисмо ми то гађали». «Како нисте кад је с ове стране дошла граната», а тамо је правац Негославаца. Он ме је убеђивао да је са оне стране. Значи граната је овако морала ићи по његовом. Ајде то је прошло. Он је питао «Ко је власник куће», рекох «ја», а он «ајде пођи самном» и одвео ме у штаб господина Тешића, мајор Тешић, мислим да је био мајор. Он је био комадант батаљона. И тамо сам изнео исто и њему шта се дешава, како се дешава и он ме је одредио онда да координирам између ових момака који су били код мене у кући у подруму, значи било је нас десетак између њих и војске, и да припадам под команду капетана Бојковског. Тада сам направио план, ја сам био мало љут ту што мене склањају из моје улице, километар, километар и по десно, на непознати терен, могу слободно да кажем у Зелену улицу, и тамо су се онда вршила дејства и тако је почело.

Председник већа: Да ли сте Ви припојени неком воду, деситини и не знам ни ја како то сад да назовем?

Оптужени Станко Вујановић: Нас десет је припало у чету капетана Бојковског.

Председник већа: Само тако, у чету капетана Бојковског.

Оптужени Станко Вујановић: Јесте, да.

Председник већа: Не у неки конкретан вод, чета је подељена на водове по тој војној структури, чета се дели на водове, је ли тако?

Оптужени Станко Вујановић: Јесте господине председниче....

Председник већа: Да ли сте припадали било каквом воду или баш под непосредном командом Бојковског, као командира чете?

Оптужени Станко Вујановић: Мирнодопско доба је сасвим нешто друго од ратног стања. Тамо су били момци од 19, 18, 20 година у војсци, у тој чети и ту није било неког, како да кажем неког командовања, по ПС-у. Знао да је капетан Бојковски одлазио на састанке и долазио на терен, али не на прву линију, једно сто метара иза линије, где смо ми били и говорио шта је, каква је донешена одлука. Нисам се слагао ја са тим, нас десет смо се противили том, рецимо његовим неким

плановима, шта ја знам, плану који је донешен у канцеларији или у штабу, јер они су водили рат из канцеларије, а на терену нису знали шта се дешава и нико није хтео више да иде. Значи не иде Станко, не иде Перо, Јанко, Марко, неће ни они. Ја сам чувао себе и нормално животе и ових осталих који су били Вуковарчани, а за остале има ко да води бригу. И сад се ја по томе називам комадант. Ако сам ја био комадант за тих 10 људи, онда слободно пишите био комадант и командовао са десет људи.

Председник већа: Да, Ви сте у поступку истраге, господине Вујановићу рекли да Ви нисте били никакав комадант, је ли?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Али сте и Ви и господин Вујовић били фактички неке вође тих људи. Тако то рекосте у истрази. Да ли Вас добро разумем, да ли и сада говорите управо о томе да Ви јесте имали неку фактичку команду са том десетином са тих десетак људи око Вас?

Оптужени Станко Вујановић: Да, не видим ништа лоше кад дођем у команду...

Председник већа: Да ли сте водили рачуна о њиховом, вашем преживљавању и тако даље, противили се одлукама командира чете, нисте се слагали са неким његовим одлукама, ако добро разумем, јел?

Оптужени Станко Вујановић: Па, није то било противљење, то је био неки договор како ћемо и шта ћемо. Нормално је да смо ми више познавали Вуковар него они. Они су имали своје војне карте снимане из авиона, а ја сам имао стицајем околности, пошто сам био таксиста, карту, туристичку карту. Тамо се јасно виде улице, куће, број кућа и све. И нормално је да су нас питали како ћемо, шта ћемо, где ћемо. Ето по том сам ја...

Председник већа: Па добро, значи да сте Ви добијали нека наређења од Бојковског, која сте извршавали и нека друга наређења са којима се нисте слагали, па их нисте ни извршавали у договору са овим осталим момцима.

Оптужени Станко Вујановић: Па ево само један примерак. Ту док смо били у Зеленој улици, кад нас је Зјајо специјалац, ја га лично не волим као официра, касније ћу Вам испричати зашто. Кад нам је капетан рекао да треба да идемо у освајање даље, ја сам му предочио, довео сам га на прву линију, не називам ја њега кукавицом, шта је знам, по хијерархији

он мора бити ту и овде и тако, да му покажем да је то немогуће, да је то сигурна смрт. 30 метара треба да се претрчи, није било могућности да се уђе са бочних страна, него морало се ићи директно, и то као да идем на пушку, и рекао сам «то је неизводљиво, јави некако, договори се, ја не идем, а ти са својом војском, ако хоћеш иди, а нас 10 не идемо». Ја не видим ту ништа лоше. Мислим да сам спасио доста живота тај пут.

Председник већа: Добро, разумем. Да ли сте Ви и када постали неки заменик комананта територијалне одбране?

Оптужени Станко Вујановић: Ја мислим да је то било 1992., не могу да се сетим тачно месеца.

Председник већа: Вујовић каже да је он за комананта постављен крајем новембра.

Оптужени Станко Вујановић: Па могуће, али не могу, не могу сад то са прецизношћу да тврдим. Нисам ја имао неке амбиције, да Вам искрено кажем, да радим тај посао, имао сам себи у глави да отворим тај кафић, то ми је била жеља још пре рата, и та ми се жеља остварила, имао сам два кафића.

Председник већа: Шта сте радили после рата, отворили сте тај кафић?

Оптужени Станко Вујановић: Један кафић и онда, долажењем пара, нормално отворим и други кафић, и ту је било мало и шверца, то се зна, то сви знају, тако да је било и пара и свега.

Председник већа: А да ли сте имали каквих задужења, званичних, типа заменика комананта територијалне одбране или какву другу функцију у власти?

Оптужени Станко Вујановић: Био сам једно време подсекретар Секретаријата за народну одбрану и онда ме је заменио на том месту овај Јовица Кресовић, мислим да је Јовица Кресовић, и ја сам отишао да радим то што сам радио и онда ј формирањем војске, постао сам команант батаљона 92. - ге или 93.- ће

Председник већа: Званичне, редовне војске?

Оптужени Станко Вујановић: Јесте.

Председник већа: Ви сте постали команант батаљона? Јесте ли имали неки чин за време ратних дејстава?

Оптужени Станко Вујановић: За време дејстава нисам имао никакав чин нити ме је ко обучавао да ја командујем неком јединицом. Како ја сад могу командовати неком јединицом, кад ме нико није обучавао, нити сам имао било какав чин.

Председник већа: Претпостављам да сте после тога добијали неке чинове чим сте били комадант батаљона, онда сте морали да имате неки чин.

Оптужени Станко Вујановић: Да, да.

Председник већа: У ком чину сте завршили....

Оптужени Станко Вујановић: Завршио сам у чину мајора.

Председник већа: У чину мајора.

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Где је за време, шта се дешавало са Вујовићем за време тих ратних дејстава за Вуковар?

Оптужени Станко Вујановић: Вујовић је имао сасвим други правац од мене. Кажем Вам ја сам километар, километар и по бачен од моје куће, а у кући је био стациониран штаб капетана Радића.

Председник већа: У вашој кући је био штаб капетана Радића?

Оптужени Станко Вујановић: Да. То је Бојковски дао предлог, пошто је тврда кућа, висока кућа, то ће служити и као осматрачница и као склониште и ту су долазили од територијалаца, добровољаца, војске, свега и свачега је прошло кроз моју кућу, а ја сам најмање боравио у њој, пошто сам био на терену, кажем Вам, у Зеленој улици. И Вујовића сам сретао можда два-три пута на састанцима код Тешића. То је све.

Председник већа: За то време, за то исто време, је ли био тамо Ланчужанин?

Оптужени Станко Вујановић: Ланчужанина сам једном видео и то...

Председник већа: Од кад и из каквих околности га знате?

Оптужени Станко Вујановић: Само мало, само мало, и то кад смо, наша чета имала једну заједничку акцију на Миловом брду, кад нас је тај капетан Зјајо сменио, отерао са тог положаја, називао нас погрдним именима, сада да не говорим о томе, да смо слабићи, да смо кукавице, како не можемо да претрчимо тих тридесет метара и ми смо му објашњавали шта је ту. Ми смо ту 10 дана стајали, нисмо могли мрдноути и касније чујем да су му војници губили ноге, руке, било је много мртвих. Није хтео да нас послуша. Е онда сам пребачен, не могу да се сетим сад те улице, углавном за освајање Миловог брда, и ту сам припојен са «Каменовом» јединицом. Први пут сам ту упознао «Кинеза» и то је била једина акција што сам имао са «Каменовим» људима. То је десетак петнаест дана пред сам завршетак рата. Ту сам први пут....

Председник већа: Почетком новембра значи?

Оптужени Станко Вујановић: Да, ту сам упознао и Шљиванчанина.

Председник већа: Шта је «Камени» био, «Камени» - Ланчужанин, шта је био?

Оптужени Станко Вујановић: Камени је био задужен за прихват добровољаца.

Председник већа: За прихват добровољаца?

Оптужени Станко Вујановић: Да, за прихват добровољаца и он их је водио и формирао јединице и дејствовао у саставу чете капетана Радића.

Председник већа: Исто у саставу чете капетана Радића?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Кад сте били на Овчари, како сте били обучени тај дан?

Оптужени Станко Вујановић: У шареној униформи.

Председник већа: Маскирној?

Оптужени Станко Вујановић: Да, да, маскирној. Дуго сам ја имао СМБ униформу, стару моју униформу коју сам задужио у првој резерви после војске, дуго сам њу имао и то ми је Шљиванчанин дао, на моју молбу да ми да ту униформу и на Овчари сам био у њој.

Председник већа: У тој маскирној униформи.

Оптужени Станко Вујановић: Да, да.

Председник већа: Јесте ли носили онај шешир Ваш...или сте имали капу редовног војника?

Оптужени Станко Вујановић: Шешир, шешир.

Председник већа: Шешир сте носили.

Оптужени Станко Вујановић: Шешир, с тим што сам га повремено скидао.

Председник већа: Гледао сам неке фотографије Ваше, са вашом сестром ваљда, па су Вас фотографисали баш са тим шеширом.

Оптужени Станко Вујановић: Па да, то ме је неко сликао, сестра ми је изашла из болнице, када смо се нашли, то ме је неко сликао, не знам ни ко је.

Председник већа: Да ли сте били наоружани и како?

Оптужени Станко Вујановић: Имао сам «шкорпион» само а у ауту сам оставио, уствари пушка ми је стално стајала у ауту.

Председник већа: У ауту, аутоматска пушка?

Оптужени Станко Вујановић: Да, аутоматска пушка.

Председник већа: А кад сте били код хангара, тамо сте имали тај «шкорпион»?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Председник већа: Ако сам добро схватио, у истрази сте Ви рекли да сте тамо на Овчари видели «Булицу», «Ћапала», «Сићу»...

Оптужени Станко Вујановић: Да, «Сићу» и «Булицу»....

Председник већа: Говорим надимке, јер Ви говорите са тим надимцима, па прво да видимо да ли је то тачно.

Оптужени Станко Вујановић: «Булицу» и «Сићу» сам видео, а за «Ћапала» нисам сигуран.

Председник већа: Ко је «Булица»?

Оптужени Станко Вујановић: «Булица», он је радио у болници као месар. Знам га од пре рата.

Председник већа: Не знате како се презива?

Оптужени Станко Вујановић: Па не знам, како се презива?

Председник већа: Добро. «Ћапало»?

Оптужени Станко Вујановић: Војиновић Мирко, за њега сам рекао да нисам сигуран, много је било.

Председник већа: «Сића», ко је «Сића»?

Оптужени Станко Вујановић: «Сића» је био, ја мислим да је био војник код Мирољуба. Код капетана Радића и Мирољуба.

Председник већа: Не знате како се зове? Не знате?

Оптужени Станко Вујановић: Сирета.

Председник већа: Сирета Дамир.

Оптужени Станко Вујановић: Сирета Дамир, да.

Председник већа: Питања? Под условом да Ви немате још нешто сами да додате.

Оптужени Станко Вујановић: Па немам, у току процеса ја ћу...

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Вујановић Станко је рекао да је видео када је дошао тамо на Овчару више тих аутобуса празних. Колико је било аутобуса ако може да се сети, мада наравно прошло је доста времена.

Оптужени Станко Вујановић: Господине председниче, три или четири аутобуса, не могу са прецизношћу да тврдим.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли су то били војни аутобуси или цивилни?

Оптужени Станко Вујановић: Нисам се загледао, нисам придодао пажњу томе.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Какве су боје били, ако може да се сети?

Оптужени Станко Вујановић: Не могу да се сетим.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Регистарске таблице?

Оптужени Станко Вујановић: А па тога још мање.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Војне или цивилне?

Оптужени Станко Вујановић: Шта војне или цивилне?

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Регистарске таблице.

Оптужени Станко Вујановић: Не сећам се, какве таблице.

Председник већа: Нама се обраћајте господине Вујановићу, нама причајте господине Вујановићу, јер и заменик Тужиоца питања Вама поставља преко суда.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Шта је он дужио од оружја за време тих догађања?

Оптужени Станко Вујановић: Нисам задужио ништа од војске, то сам добио пре рата од једног мог пријатеља, аутоматску пушку и борбени комплет са 150 метака.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ви сте у истрази рекли да је то један Ваш брат Хрват од кога сте то добили и да не желите да наводите његово име.

Оптужени Станко Вујановић: Па ако буде потребе у току процеса ја ћу рећи.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Овај аутоматски пиштољ «шкорпион» је ли то трофеј, или какво је то оружје?

Оптужени Станко Вујановић: То ми је трофеј, то сам нашао приликом чишћења у једној кући.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Како је дошло до тога да после рата он буде постављен за заменика комаданта територијалне одбране, баш да се он налази на том месту? На чију иницијативу, како је дошло, да објасни то.

Оптужени Станко Вујановић: Па знате како је било. Састало се нас десет, петнаест, двадесет, исто као на Петровој Гори и у Новој улици кад смо причали шта ћемо, како ћемо да спасемо своје голе животе и тако и то. А ја мислим да Мирољуб зна више од тога да је неко дошао из Србије па да му да неке инструкције. Је ли га је довео Јакшић или не знам ко, не могу да тврдим и то је тако спонтано дошло.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ти људи значи спонтано су Вас изабрали?

Оптужени Станко Вујановић: Да, ајде ти ћеш бити ово, ти ћеш бити оно, «ајде оћу».

Јавни тужилац Душан Кнежевић: 92. године.

Оптужени Станко Вујановић: Да ја сам рекао сад у изјави, ја баш нисам имао неке амбиције да то радим, али било ми је стало нормално да се створи....

Јавни тужилац Душан Кнежевић: А шта је био Јакшић?

Оптужени Станко Вујановић: Јакшић је био на почетку координатор, он је координирао између нас и војске. Нисам га ја баш ценио.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Координатор између Вас и војске?

Оптужени Станко Вујановић: Нас на терену, мислим.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ко сте то ви, Ви са Вашом десетином или вас има још више?

Оптужени Станко Вујановић: Не, не, говорим о чети, говорим, значи координирао је са капетаном Бојковским, а ту сам био и ја нормално на терену и преносио је утиске у штаб код господина Тешића.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Мало збуњује кад кажете између нас и војске, знате, па сад кад објашњавате, онда опет кажете, па би испало између комаданта батаљона Тешића и командира чете Бојковског.

Оптужени Станко Вујановић: Сад ћу Вам објаснити. Између нас, то говорим нас на терену и команде у штабу.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: У штабу Тешића?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је он директно комуницирао са неким од тих старешина које помињемо, мајор Тешићем, Бојковским, ко је ту већ био?

Оптужени Станко Вујановић: Није ми јасно питање.

Председник већа: Заменик Вас пита да ли сте Ви, дакле Ви лично, да ли сте непосредно комуницирали са којим од тих старешина, Бојковским, Тешићем или можда и Мркшићем.

Оптужени Станко Вујановић: У којем смислу комуницирао.

Председник већа: Комуницирали, разговарали, причали, договарали, примали наредбе, противили се наредбама и тако даље.

Оптужени Станко Вујановић: Па јесам.

Председник већа: С ким?

Оптужени Станко Вујановић: Са Бојковским.

Председник већа: А са Тешићем, Мркшићем?

Оптужени Станко Вујановић: Са Мркшићем не, са Тешићем приликом састанака у том његовом штабу сам био 3-4 пута, а нисам директно ништа од њега добијао, него преко капетана Бојковског.

Председник већа: А ишли сте на састанке у 3-4 наврата код Тешића, заједно са Бојковским?

Оптужени Станко Вујановић: Да, да, да.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: У ком својству, он иде код Тешића на те састанке са Бојковским, кад је ту већ Бојковски који је његов претпостављени?

Оптужени Станко Вујановић: Могу слободно да кажем у својству водича, познаваоца града, улица, терена. Извињавам се. И њима је било лакше да им неко објасни овуда се могло, овуда се не може и шта ја знам. Шта нас чека иза ових кућа, иза ових улица, шта се дешава, то смо ми знали.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Колико често је било тих одлазака тамо, да ли је то свакодневно, периодично, по потреби, или како?

Оптужени Станко Вујановић: Па рекао сам већ, три-четири пута, можда и више, за све то време.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је за време око тих догађаја за ослобођање Вуковара и непосредно пред ослобођање Вуковара, Мирољуб Вујовић рањен, и шта зна о томе?

Оптужени Станко Вујановић: Чуо сам да је рањен у току борби.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ко га је ранио.

Оптужени Станко Вујановић: У току борби?

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да, у току борби.

Оптужени Станко Вујановић: Вероватно непријатељ, није га ранио сигурно Србин.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је рањаван једанпут или више пута?

Оптужени Станко Вујановић: Више пута, други пут га је ранио неки «Ђаво».

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ко је то «Ђаво», да ли знате ко је то?

Оптужени Станко Вујановић: Не знам. Видео сам га тог дана када је рањен.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Кога сте видели, Вујовића или тог «Ђавола»?

Оптужени Станко Вујановић: Тог «Ђавола», да. Онижи растом, онако шири момак и он је једноставно нестао, где је отишао не знам.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је то човек из Вуковара, војник, добровољац, да ли може нешто о томе да каже?

Оптужени Станко Вујановић: Ја не могу да тврдим да ли је из Вуковара, не могу да познам цео Вуковар, а касније се сазнало да није из Вуковара, да је из Србије.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли познаје доктора Младена Иванковића из вуковарске болнице?

Оптужени Станко Вујановић: Познајем доктора Младена Иванковића, он ми је једно време лечио ногу кад сам настрадао пре 23 године.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Шта је имао од деце?

Оптужени Станко Вујановић: Молим?

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Доктор Иванковић, питање дакле, је ли имао деце.

Оптужени Станко Вујановић: Па откуд ја знам да ли је имао деце.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: То не знате. Немам више питања.

Адвокат Перковић: Немам питање, једино мало појашњење, наиме, у једном питању, мислим да је заступник јавне тужбе рекао «Од ког сте примали наређења, извршавали и противили се».

Председник већа: Не, ту сам ја, у смислу објашњења.

Адвокат Перковић: Да. Овај догађај кад каже да су требали да пређу тих 30 метара и тако даље, да су имали наредбу и тако даље, да ли је то, кад он каже да није паметно да то раде, како објашњава, да ли је то било некакво противљење наређењу или сугестија да се то не чини јер ће бити пуно жртава?

Председник већа: Разумете шта Вас пита Ваш бранилац?

Оптужени Станко Вујановић: Па нормално да је било. Знате како су ишле све акције. Да вам објасним сада. Ја, Бојковски и још пар војника, да видимо како ћемо, шта ћемо. Није то било неко наређивање, одлучивање, командовање, ајмо момци да видимо како ћемо најлакше то направити. Значи ту није било неке команде, оне стриктне «хајде Вујановићу мораш ићи», или «Марко Марковићу мора се то направити». Гледало се да се што мање живота изгуби.

Председник већа: Разумели сте шта Вас пита Ваш бранилац, везано за тај догађај који описујете, тај простор од тридесетак метара који је врло проблематично било прећи, па је.....

Оптужени Станко Вујановић: Сугерисање више мог капетана.

Адвокат Перковић: Је ли од Вас тражено да са вашим људима идете у том правцу преко тог брисаног простора или што је већ.....

Оптужени Станко Вујановић: Да и то је било више сугерисање него...

Адвокат Перковић: Јесте ли се ви томе противили, је ли то ризично?

Оптужени Станко Вујановић: Да.

Адвокат Перковић: Да ли је на крају прихватио њихове разлоге, господин Бојковски?

Председник већа: Колико сам ја схватио, ви нисте ишли, они су ишли, па су страдали.

Оптужени Станко Вујановић: Не, не, његова чета у којој сам био није ишла тај пут, него је дошао специјалац Зјајо, он је ишао па су страдали.

Адвокат Перковић: Друга јединица је.....Немам других питања.

Председник већа: Хвала браниоче. Да ли остали браниоци имају питања? Нема. Да ли Ви господине Вујановићу имате нешто да кажете?

Оптужени Станко Вујановић: Немам ништа.

Председник већа: Хвала лепо. Можете сести. Оптужени Перић. Да ли ћете то потрајати, да направимо неку паузу десетак минута. Добро, да направимо паузу 15 минута. Претрес се у 10.20 прекида ради одмора од 15 минута.

Настављено у 10.40.

Оптужени Перић Јовица, упитан од стране председника већа изјави:

Председник већа: Господине Перићу, да ли сте разумели ове оптужбе? Јуче сте чули оптужницу, добили сте је и нешто раније у притвору, у писменом облику, па Вас питам да ли сте разумели зашто се теретите?

Оптужени Перић Јовица: Разумео сам.

Председник већа: Не морате одговорити на ово питање које ћу Вам поставити, да ли признајете да сте извршили то кривично дело које Вам се ставља на терет и своју кривичну одговорност или не.

Оптужени Перић Јовица: Не признајем, јер то нема никакве везе са мном.

Председник већа: Оптужницу сам разумео, не признајем да сам извршио кривично дело које ми се њоме ставља на терет ни своју кривичну одговорност, како ме то пита председник већа. Да ли желите да изнесете Вашу одбрану? По Закону нисте у обавези, можете се бранити ћутањем.

Оптужени Перић Јовица: Не желим да се браним ћутањем. Изнећу све оно што сам рекао код истражног судије, остајем код тога, с тим што бих могао још нешто да додам.

Председник већа: Своју одбрану ћу изнети, а потом исказује. Изволите господине Перићу, реците нам све што мислите да треба да нам кажете у своју одбрану.

Оптужени Перић Јовица: Ево овако, све што сам рекао код истражног судије Алимпића, то стоји, с тим што бих додао да ја овај, апсолутно немам никакве везе са тиме што се наводи у оптужници и то би било то. Нема ништа нарочито да додам, једино што бих рекао овом приликом да многа имена која се спомињу у неким мојим наводним изјавама, нису тачна и да ја са тим немам никакве везе. Код истражног судије је речено оно што сам ја изјавио и иза чега ја стојим, с тим што у једном пасусу пише да сам видео да Вујовић и Вујановић да се расправљају са неким, међутим, ни у једном моменту их нисам видео заједно да с неким причају него у тој групи људи на различитим странама сам видео њих двојицу. То би било то.

Председник већа: Добро, мислио сам да о томе питам нешто касније, али пре тога, кад сте се Ви вратили у Вуковар, кад сте дошли у Вуковар?

Оптужени Перић Јовица: Ја сам се у Вуковар вратио 18-ог.

Председник већа: Ви сте најпре рекли да је то било 15. или 16. новембар...

Оптужени Перић Јовица: Да, нисам био сигуран, онда сам се сетио после да је то било 18. новембра и одсео сам у кући свог кума Поштић Перице где сам спавао, тамо сам се пријавио пошто моја кућа није била условна да уђем у њу да живим.

Председник већа: Где сте били до тада?

Оптужени Перић Јовица: До тада сам био у Београду.

Председник већа: До тада сте били у Београду, све време, све ово време...

Оптужени Перић Јовица: Све време до 16. новембра. 16. септембра 1991. год. сам хеликоптером са рањеним братом и са још пар рањеника превезен на слетиште, ту на ВМА и од тада се нисам враћао у Вуковар све до 18. новембра.

Председник већа: До 16. септембра да ли сте учествовали у каквим....

Оптужени Перић Јовица: Не нисам учествовао ни у каквим борбама, ја сам био у селу Негославци већ 14. септембра и онда су они дошли рањени, тамо је била нека болница, пошто сам видео да ми је ту брат, ја сам са њим на хеликоптеру....

Председник већа: То Вам је рођени брат?

Оптужени Перић Јовица: Не, то ми је брат од ујака, Чедо Перић. Са њима сам отишао за Београд и ту сам био све до повратка 18. новембра. Кад сам се вратио тамо, пошто су сви морали да имају неко задужење, ја сам распоређен, пошто нисам учествовао у борбама, и не знам ништа око рата и то, иначе сам по природи миран и плашљив човек, никад нисам учествовао у тако нечему, онда сам распоређен да будем у кухињи и дато ми је у, у кухињи у улици Петрова Гора, ту је била једна кухиња, која је овај правила храну, снабдевала, ту је било и купатило и ту је старешина, претпостављени требао да буде неки Перо Миљановић. Он ми је рекао да треба да задужим униформу, пошто тамо тада у то

време нико није могао да се шета и да иде по улицама без неке униформе.

Председник већа: Да ли сте задужили униформу?

Оптужени Перић Јовица: Не, нисам задужио пошто сам отишао сам у «Велепромет» и тамо сам задужио војну ветровку, обичну и то је све што сам задужио од униформе пошто није...

Председник већа: Никакво наоружање нисте задужили?

Оптужени Перић Јовица: Наоружање нисам уопште задуживао и све до, не знам да ли је то било 92. или 93. године када је био напад на Масленицу, онда је основана Вуковарска та нека јединица и онда смо сви били мобилисани и тада сам први пут задужио оружје.

Председник већа: Боравите у кући, кажете Вашег кума Поштић Перице.

Оптужени Перић Јовица: Јесте.

Председник већа: Како је дошло до тога да одете на Овчару, схватио сам да сте отишли, да сте били на Овчари.

Оптужени Перић Јовица: Па био сам на овоме, «Велепромету», ради тог задужења и успут сам гледао да ли међу тим људима тамо што се налазе преко пута «Велепромета» налази се економија једна, задруга, и ту су били распоређени неки људи који су извучени из зграда, који су ту долазили из зграда, и тражио сам ту Рајић Анту и Боју, то су родитељи од моје снаје Снежане Перић која је исто била у Београду и замолила ме ако случајно нешто сазнам или чујем о њима, да јој јавим пошто пар месеци није знала ништа о њима, да ли су живи, да ли нису живи, где се налазе и тако. Отишао сам тамо и тамо сам видео од свих сам препознао једино с ким сам причао то је госпођа Ружа Шутковић и са њом сам тако разговарао да ли су њени живи, здрави и тако.

Председник већа: То се дешава све на...

Оптужени Перић Јовица: То се све дешава на тојна «Велепромету», преко пута, та пивара «апатинска» и задруга једна исто пољопривредна. То се дешава ту и она ми је рекла да су њени сви живи и здрави, да су у Београду и ту се завршио тај разговор. После тога сам отишао...

Председник већа: Извињавам се. Да ли сте на «Велепромету» видели какве аутобусе, пуне, празне?

Оптужени Перић Јовица: Не, ништа.

Председник већа: Ништа, ништа тада. То је, које време. Које доба дана?

Оптужени Перић Јовица: После подне.

Председник већа: Датум, како бисте тај датум...

Оптужени Перић Јовица: Па не знам, дан два после тог мог доласка, да ли је 19. или 20. ја сада не могу да се сетим.

Председник већа: Добро. Наставите. Како одете на Овчару?

Оптужени Перић Јовица: На Овчари сам, ту на «Велепромету» сам из истих тих разлога да видим да ли су ти људи, пошто нисам знао да се иде на Овчару, већ сам чуо да у још неким хангарима, знао сам да у селу Негославци постоје хангари пољопривредни, и да се тамо налазе још неки људи, и пришао ми је тај Жико, пошто сам се са њим упознао тог дана и рекао ми да...

Председник већа: Добровољац?

Оптужени Перић Јовица: Па ја не знам тачно да ли је добровољац, да ли је резервиста или добровољац, ја не знам, углавном знам да се зове Жика и са њим сам пошао «фићом» и још са два човека, исто не знам да ли су добровољци или резервисти, али били су са њим заједно, и кренули смо према Негославцима, онда смо међутим, прије, за Негославце постоји скретање за Овчару, и тамо смо скренули, е они су знали где су ти хангари вероватно и дошли смо тамо негде после подне око 17-18 часова, не знам тачно, већ је мрачак падао, ту сам ушао у тај хангар, видео сам унутра људе, напољу је било доста војске, све су то били људи у униформама. Ушао сам унутра.

Председник већа: Пошто сте Ви релативно касно дошли тамо у Вуковар, да ли сте могли да разликујете редовну војску, редовне војнике од добровољаца, мештана, као Ви, само са ветровкама.

Оптужени Перић Јовица: Могу да разликујем редовну војску зато што су то вероватно, млађе су то особе, сви су били у униформама, тако да једино можда по тим неким да не кажем годинама, старосним цртама....

Председник већа: То кад кажете видели сте тамо војску и тако даље...

Оптужени Перић Јовица: Да, било је и млађих и старијих, углавном сви су били у униформама, било је шарене униформе, ове СМБ униформе, униформе какве је носила Југословенска народна армија тада.

Председник већа: Да, да. Да ли је било људи са оним белим упртачима?

Оптужени Перић Јовица: Па вероватно је било, то су војна полиција.

Председник већа: Не вероватно, да ли се Ви сећате?

Оптужени Перић Јовица: Па било је и таквих са белим упртачима, и са кафеним.

Председник већа: Добро. Падао је мрак кажете, кад сте дошли. Јесте ли видели аутобусе ту?

Оптужени Перић Јовица: Не нисам видео аутобусе.

Председник већа: Ту аутобуса није било кад сте дошли. Хангар. Улазите у хангар.

Оптужени Перић Јовица: Да.

Председник већа: Ушли сте без проблема?

Оптужени Перић Јовица: Без икаквих проблема.

Председник већа: Нико Вас није задржавао. Јесте ли видели заробљене?

Оптужени Перић Јовица: Да, видео сам заробљене.

Председник већа: Опишите нам мало ту ситуацију тамо.

Оптужени Перић Јовица: Они су стајали, како је тај хангар, па око, крај зидова хангара су стајали поређани, скроз окол, са леве и десне стране, један крај другог су стајали, испред њих је био неки канап, једноставно онако пружен да је то нека, не знам шта је то, као нека граница, једноставно су тим канапом били раздвојени од унутрашњости хангара.

Председник већа: Добро.

Оптужени Перић Јовица: И ту сам међу тим људима препознао неке, највише сам, уствари, читаво време мог боравка тамо сам разговарао са Златком Блажевићем, пошто смо нас двојица заједно радили некада у комбинату «Борово» у...

Председник већа: Је ли он имао неки надимак?

Оптужени Перић Јовица: Златко Блажевић, не. Не знам да ли је имао надимак.

Председник већа: «Крижан» или тако нешто, није? Добро.

Оптужени Перић Јовица: Са њим сам разговарао, исто сам се распитивао за Анту и Боју, пошто су они заједно са њим радили у истој чуварској служби у комбинату. Тако, причао сам са њим пошто смо се познали, заједно смо радили, међутим он је...

Председник већа: Је ли он био заробљен?

Оптужени Перић Јовица: Заробљен.

Председник већа: Међу заробљеницима је био? Како је био обучен, он и остали заробљеници?

Оптужени Перић Јовица: Па били су различито обучени. Углавном су имали чизме жуте на ногама, и он је исто имао такве чизме. А били су како ко, ретко ко је имао неку шарену кошуљу или нешто слично, били су пресвучени у цивилне или полуцивилне, нико није био, баш да је био, колико сам ја видео, у униформи.

Председник већа: А је ли било комада униформи?

Оптужени Перић Јовица: Да, да, било је.

Председник већа: Делова униформи?

Оптужени Перић Јовица: Па било је делова и мрчак унутра и нисам обраћао пажњу да знам тачно како су обучени, али били су, нисам видео да су били обучени као војска, да су овај...

Председник већа: Колико се Ви задржавате у хангару? Причате са тим Блажевићем.

Оптужени Перић Јовица: Па пола сата смо се задржали, пола сата можда нешто дуже.

Председник већа: Да ли неко малтретира заробљене, туче, прилази, туче, издваја...?

Оптужени Перић Јовица: Ја нисам приметио да је ико некога тукао, унутра сам само приметио да има неки сто и да неко од старешина пописује те заробљенике, који њима прилазе, вероватно им говори имена, презимена и они се враћају назад.

Председник већа: Како прилазе, један по један?

Оптужени Перић Јовица: Један по један су прилазили.

Председник већа: Да ли их неко доводи том столу па одводи назад или...?

Оптужени Перић Јовица: Не, нисам приметио да их неко доводи, него једноставно један по један излази и овај, вероватно се представљају, ја нисам био тако близу, тако да не знам, нисам чуо.

Председник већа: Да, да.

Оптужени Перић Јовица: У то време сам ја исто причао са тим Златком Блажовићем.

Председник већа: Вујовић Мирољуба, Вујановић Станка, познајете?

Оптужени Перић Јовица: Њих двојицу познајем.

Председник већа: Од када их познајете, знате их раније из Вуковара или...?

Оптужени Перић Јовица: Мирољуба познајем зато што је он рођак од једног мог колеге који је самном ишао у школу, али са њим у животу нисам проговорио можда три речи. Станка, знам да је био таксиста, али са њим нисам никада разговарао, тек можда после у кафићу, када је држао. Значи нисам са њима у никаквим добрим односима, нити у пријатељским. Једноставно их познајем.

Председник већа: Да ли сте их видели тада на Овчари?

Оптужени Перић Јовица: Па видео сам их тада када сам дошао, али Вам кажем....

Председник већа: Када сте дошли, видели сте их?

Оптужени Перић Јовица: Видео сам их.

Председник већа: Где су били?

Оптужени Перић Јовица: Па били су напољу испред хангара, били су неки људи око њих, које ја нисам препознао, али кажем, да ли је било ту и официра или некога, ја не могу да тачно да Вам кажем, зато што сви су они сакривали те неке чиновне, еполете нису биле горе на раменима или шта ја знам, то је све било обешено, тако да ја тачно не знам ко су ти људи који су са њима разговарали. Никад их нисам видео да су заједно стајали и да су нешто наређивали, командовали....

Председник већа: Али у овој ситуацији када их Ви видите, кад сте Ви дошли на Овчару и видите их, јесу ли тад били заједно.

Оптужени Перић Јовица: Не, нису ни тада били заједно, само сам их ја у пролазу видео. Ја сам ушао у тај хангар, унутра су били ти заробљеници, да видим...

Председник већа: Јер у истрази сте рекли да сте их видели, из тога би се дало закључити да су били заједно и још разговарали заједно са неким од официра или тако како сте Ви рекли.

Оптужени Перић Јовица: Не нисам их видео заједно, него сам их видео једноставно тамо, да стоје, да причају са неким људима, а сада да ли су то били официри или нису, ја то не могу да кажем.

Председник већа: Не, не, а да ли су њих двојица били близу један другом, то Вас питам?

Оптужени Перић Јовица: Не, нису били један крај другог, него сам их видео у том пролазу док сам ја пролазио у тај хангар, видео сам једнога и другога. Њих двојицу сам видео.

Председник већа: Колико сте се задржали, кажете?

Оптужени Перић Јовица: Задржао сам се око пола сата, 40 минута, колико сада могу да проценим.

Председник већа: И са овим истим људима сте се вратили?

Оптужени Перић Јовица: Са овима са којима сам дошао на Овчару.

Председник већа: Када сте се враћали, је ли већ био мрак, пошто је кажете падао?

Оптужени Перић Јовица: Па био је мрачак, можда 40 минута, сат времена. То је било зимско доба.

Председник већа: Ја Вам то морам предочити, па да се поново томе вратимо. То је записник, страна 3 записника о Вашем саслушању код истражног судије, то је 26. новембар прошле године. То је овако формулисано «Ја знам да је неко од официра разговарао са Мирољубом и Станком напољу код хангара, то сам видео у пролазу, али не знам ко је тај официр».

Оптужени Перић Јовица: Ја сам видео њих, али нисам видео да су заједно били са тим официром, него су они разговарали један тамо, мислим нису били на истом месту, када сам пролазио, у пролазу сам видео да разговарају, било је ту и тих официра...

Председник већа: Јер из овога, како је то формулисано, могло би се закључити да су њих двојица заједно и да су њих двојица заједно са неким од тих официра, кога Ви не знате ко је, ко је тај официр, али знате да је официр и да су њих двојица са тим официром причају. Јер ако двојица људи причају са трећим онда и та двојица морају бити заједно, довољно близу један другом да би могли да причају са трећим.

Оптужени Перић Јовица: Нисам ја овај, приметио да су њих двојица били заједно, него ту нису били само три човека, па да сам ја могао да препознам њих двојицу и још неког официра. Ту је било више људи на неколико корака, десетину метара, петнаестак, отприлике, напамет причам, и ту сам видео да они причају са тим људима и са официрима, вероватно, и то је то.

Председник већа: То би било неко објашњење зашто је овако у истрази констатовано.

Оптужени Перић Јовица: Да.

Председник већа: Ово што ћу Вас питати, служи већу, да би донело одговарајуће одлуке. Ваш бранилац и остали браниоци су јуче предложили да се записник о Вашем саслушању пред радницима

полиције, то је било у априлу месецу, 18. април, прецизније, Ваши браниоци су предложили да се тај записник издвоји из списка. Дакле, да се, да га не користимо у овом поступку, да бисмо о томе могли квалитетно одлучити, ја бих Вас молио да нам помогнете, да нам дате нека објашњења, да нам одговорите на нека питања. Знате. Претпостављам да се Ви тога сећате да сте саслушавани у полицији, сигурно сте саслушавани у полицији, ухапшени сте 18. априла, тада сте и саслушавани.

Оптужени Перић Јовица: Јесте.

Председник већа: Тај записник чије издвајање се тражи носи датум управо 18. април, па Вас питам како је дошло до сачињења тог записника. Ви сте код истражног судије рекли да сте потписали тај записник и претпостављам да то није спорно.

Оптужени Перић Јовица: Није спорно.

Председник већа: Није спорно, је ли тако? Како је дошло до сачињења тог записника?

Оптужени Перић Јовица: Па све што сам рекао код истражног судије и сад што Вама покушавам да објасним, то сам ја рекао и полицији. Међутим, они су већ, прво су ме питали да ли је неко икада са мном причао о том случају, ја сам рекао да мене нико није контактирао, нити сам ја са неким разговарао о томе, јер нисам имао шта да кажем, вероватно су то и они знали. Међутим, када сам то рекао, они су извадили неке своје папире, чини ми се да су имали концепт неких својих питања, и сва та имена што су ту навођена у том њиховом....

Председник већа: Како је дошло до тога да се тај записник сачини, неко га је морао диктирати, неко га мора куцати, па Вас питам о тим околностима, колико је људи у просторији, ко је све тамо, кога бисте Ви тамо регистровали као припаднике полиције, као неке друге људе које знате или не знате, да ли је тамо био неко од адвоката, да ли је тамо био можда неко за кога је речено, или Вам уопште није речено, да је тужилац, заменик тужиоца и тако даље?

Оптужени Перић Јовица: Па, хтео бих да кажем да су они мене најпре у Новом Саду испитивали, па су ме онда одатле, под претњама, под психичком тортуром, тада сам био, имао сам сломљен прст на нози од леве ноге, прст на левој нози, пети прст, болови су били страшни, то је било само пар дана пре тога и онда су овај, нису ми рекли да ли сам ја осумњичен, да ли сам сведок, него једноставно моја сазнања да им

кажем о томе. Тражио сам неколико пута телефон да се јавим кући, рекли су међутим, да нема никакве потребе да се јављаш, нема шта да се јављаш, него само да чујемо, и онда су они саставили неки свој концепт и онда су одатле из Новог Сада одвезли у Палату правде, ту сам био неких четрдесетак минута и онда су ме одатле, бесни, то сам приметио,....

Председник већа: Ту Вас нико није саслушавао, у Палати правде?

Оптужени Перић Јовица: Не, нико ме није саслушавао, него су, после у аутомобилу док су ме возили у неку камену зграду, велику, били су љути, бесни, као судија није хтео да их прими и онда је почело то саслушавање горе у полицији. Ја сам претпостављао и нико ми се није представио, ни да имам браниоца, ни ништа, једноставно њих је било четворица-петорица преко пута мене, била је једна жена за компјутером, још са стране је била исто једна жена, па сам претпостављао да је она исто из полиције. Ја сам ту углавном ћутао, али су они из тих својих папира уносили. Нисам имао прилику да прочитам записник, нити су ми дали, нити су ме упозорили на било шта, него једноставно, они су то носили, писали, дали су ми да ја потпишем први «само ти то потпиши, идеш кући». Да ли су после ти људи потписивали нешто или нису, ја то нисам знао.

Председник већа: Да ли Вам је....

Оптужени Перић Јовица: Одатле су ме онда одвезли у ЦЗ и ја сам из Војног затвора, пошто сам био пребачен у Војни затвор 4. маја, 11. маја, писао једином човеку за кога сам ја знао, пошто се потписао на том решењу за моје привођење, капетану Драшковићу да дођу до мене, да видим зашто сам ја ту, због чега сам одвојен од породице, због чега не могу никоме да се јавим. Они су дошли 13. маја, међутим рекли су ми да они више не одлучују о ничему, да морам да чекам. Онда сам 22. маја писао Републичком јавном тужиоцу да ме позове на, објаснио сам му своју ситуацију, и да ме позове на саслушање или не знам већ, ја се слабо разумем у те поступке и то. И први пут сам тај извештај, што је из полиције, прочитао код истражног судије 6. јуна.

Председник већа: Тада сте га уствари...

Оптужени Перић Јовица: Тада сам га први пут прочитао, видео сам шта ту пише.

Председник већа: Видели сте шта ту пише. То кад су Вас саслушавали у полицији, кад је сачињен тај записник који сте Ви потписали, рекосте

без читања, да ли су Вам радници полиције давали какве поуке, упозорења у складу са Законом, не знам ни ја, да имате право на браниоца, да се можете бранити ћутањем, да не морате ништа говорити, да, разумете, у том смислу?

Оптужени Перић Јовица: Нико ми ништа није причао....

Председник већа: Да ли Вас је ико ишта поучавао, да ли Вам је ико рекао да имате браниоца ту, да је бранилац Ваш ту присутан...?

Оптужени Перић Јовица: Не, не, нико ме ништа није упозоравао, на то што ме питате, нити сам знао да је бранилац..., крај мене је седео један човек, мени иза леђа са десне стране, мада он са мном уопште није причао, нити сам ја знао да је то бранилац. После видим да је ту била присутна и заменик Тужиоца или тако већ, не знам тачно како пише, али ја сам претпостављао да та жена у полицији, пошто нити ми се она представила, нити сам ја знао ко је та жена.

Председник већа: Да, да, добро. Хвала. Питања.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Интересује ме да се окривљени, оптужени Перић Јовица изјасни да ли је у време тих ратних догађања, када је он био тамо, постојала територијална одбрана Вуковара или не.

Оптужени Перић Јовица: Па, ја док сам био тамо до 14.09. није постојала територијална одбрана. Знам само да је један човек био задужен за неку везу са касарном, Јакшић Душан. Сад каква је његова улога била ту, ја не знам, не знам ништа о њему. Значи, не знам да је постојала територијална одбрана.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Када се он враћа, када долази у Вуковар поново, пред крај рата, да тако назовем, да ли је тада постојала територијална одбрана Вуковара или не?

Оптужени Перић Јовица: Па ја не могу да Вам кажем да је постојала или није постојала, када ја нисам био тамо и не знам да ли је то постојало. Знам само да је све, и када сам долазио у град, да сам морао да извадим потврду код војске, значи све што се дешавало тамо било је Југословенска народна армија још увек, за све пропуснице, потврде или тако нешто, није се могло кретати нигде без тих њихових пропусница, то је издавала војна полиција да би могао да изађеш из града, да уђеш у град.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да када смо већ код овога, ко је Перо Миљановић, Ви рекосте да Вам је он ту био нешто....?

Оптужени Перић Јовица: Перо Миљановић....

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да, он је ту био нешто за кухињу...

Оптужени Перић Јовица: Да, он је био у том насељу Петрова Гора, човек који је био ту за кухињу задужен, за набавку хране, пошто је ту било људи из читавог града који су се сакрили на ту Петрову Гору, пошто нису могли да остану у својим кућама, па је он распоређивао где ће ко да, у кухињу, купатило и тако задужење је то.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Председниче, молим Вас да предочите Јовици Перићу исказ који је дао код истражног судије 26.11.2003.год. страна 2, задњи пасус, или то могу ја да учиним, каже «Из Београда сам дошао на дан ослобођења Вуковара 18. новембра и знам да је у почетку сукоба комадант територијалне одбране Вуковар био Душан Јакшић». Сад каже да територијална одбрана није постојала, па ја сад питам како је могуће да тај човек буде комадант територијалне одбране, ако она није постојала?

Председник већа: Само моменат замениче, нисам сигуран да...то је који записник кажете?

Јавни тужилац Душан Кнежевић: 26.11.2003. прва, друга страна, задњи пасус.

Председник већа: Да, да, тако је..... јесте разумели..?

Адвокат Ненад Петрушић: Судија, ја се извињавам, ја колико видим, врло је лоша копија, али каже «након што ми је предочен први пасус моје изјаве» претпостављам да се ради о оној изјави која је спорна односно за коју смо ми приговорили, па бих у том смислу, иако се ради дакле о записнику који је дат 26.11. али је предочена изјава за коју одбрана тврди да није могла, да не може бити предмет, да би требала бити издвојена из предмета.

Председник већа: То јесте заиста тако, мало несретно, незгодно формулисано. Ја ћу то прочитати, па ево овај.....»након што ми је предочен први пасус моје изјаве у полицији каажем да сам ја из Београда дошао на дан ослобођења Вуковара 18. новембра и знам да је у почетку сукоба комадант ТО Вуковара био Душан Јакшић, а не знам која је функција била Мирољуба Вујовића и Станка Вујановића».

Оптужени Перић Јовица: То је то што сам покушао да објасним. Он је био човек за везу, пошто је био резервни, у резервном саставу је био....

Председник већа: Формулација јесте таква каква јесте, али из ове чињенице каже «кажем да сам ја дошао из Београда на дан ослобођења Вуковара 18. новембра», дакле то је у склопу његове изјаве коју даје истражном судији, знате «кажем да је», па ћемо тражити објашњење од оптуженог у овом смислу. Кажите браниоче.

Адвокат Зоран Јеврић: И поред мог противљења да му се предочава тај исказ, истражни судија је то стално радио, тако да бих ја молио председника већа, да приликом постављања питања од стране тужиоца посебно обрати пажњу да ли се то односи на предочавање тог исказа или не, пошто још нисмо донели одлуку о томе да ли ћемо тај исказ користити или нећемо користити, тако да сигурно, да има ту несретних, тако да кажем, уношења, управо због тога што је судија судио пре него што је то требало да се суди, ја сам на то упозоравао, ја бих молио да ово имате у виду.

Председник већа: Прихватам браниоче ову Вашу сугестију, заиста у том записнику на више места има управо тих и таквих предочавања, међутим, овде, имајући у виду овакву формулацију да је то све у једној реченици, дало би се закључити, али ево тражићемо разјашњење од оптуженог. Дало би се закључити да је то уствари суштински његова изјава код истражног судије, да нема никаквог наслона на оно предочавање, односно он је рекао то што је рекао, па бих Вас молио да објасните, свима овде објасните, кажете да је комадант ТО Вуковара био Душан Јакшић. Сад кажете он је био неки човек за везу.

Оптужени Перић Јовица: Он је био, он је имао чин резервног старешине, не знам који, и пошто је био, није то била територијална одбрана или, то је био једноставно, људи који су се склонили из других делова града на то насеље Петрова Гора која је на две три улице и он је био тај човек за везу са касарном, пошто је војска пружала помоћ, пошто смо ми сви очекивали да то се реши на такав начин да та војска буде у контакту са, са, да се то реши на други начин него на тај начин како је све кренуло, да крене рат и то. Значи то су били људи који су окупљени са неким ловачким наоружањем и то, и он је био човек који је имао везу са касарном, е сад.

Председник већа: Добро, да ли је тачно да сте ви истражном судији рекли управо то, да је комадант ТО Вуковара у почетку био Душан

Јакшић, а да се уствари под тим подразумевало ово што данас објашњавате.

Оптужени Перић Јовица: То сам ја и рекао да је он био човек за везу, пошто има тамо и брата који је радио у касарни и они су због тога њега ставили да буде човек за везу са касарном.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Чули смо јуче, односно данас од окривљеног Мирољуба Вујовића и Станка Вујановића који су били испред хангара да се у хангар није могло ући и данас Јовица Перић каже да се могло слободно ући и да је он ушао у тај хангар. Па шта сад каже у односу на те исказе окривљених Вујановића и Вујовића, да ли се могло ући у хангар или не, да ли је то неко спречавао.....

Председник већа: Мислим да не можемо то коментарисати на тај начин, то је његово виђење, он каже могао је ући, ушао је, причао са тим и тако даље, ови тврде друго и сад шта.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је испред хангара, пошто је био у хангару и задржао се колико је рекао да се задржао, да ли је тамо било нешто од механизације, да ли је било нешто од пољопривредних машина?

Оптужени Перић Јовица: Па то је пољопривредно добро, ја сам приметио само један трактор да је тамо стајао, на неком проширењу испред неког платоа. Да је још било шта од неке механизације, ја сад не могу да кажем.

Председник већа: Где је то проширење, где је тај плато, колико је то далеко од хангара....?

Оптужени Перић Јовица: Па, испред хангара је тај плато, кроз је бетонски неки плато, колико могу да се сетим.

Председник већа: Колико је то било далеко од хангара?

Оптужени Перић Јовица: Па, не могу тачно да одредим, можда 20 - 50 метара, не знам.

Председник већа: 20 до 50 метара. Можете ли га описати мало ближе.

Оптужени Перић Јовица: Па обични трактор, какав се може видети, велики трактор. Мислим да је био црвене боје и приколица са церадом, то је оно што сам ја видео.

Председник већа: И приколица са церадом? Ништа од друго од машина...?

Оптужени Перић Јовица: Нисам приметио.

Председник већа: Нисте приметили.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Док је он био тамо, испред хангара, у хангару, када је изашао из хангара или када је долазио, да ли је било било каквог, хајде да тако кажем, сукоба, било вербалног било неког другог између неких лица која су тамо била?

Оптужени Перић Јовица: Ја нисам приметио никакве сукобе, једноставно су они били ограђени тим канапом, ту је била војска, нисам видео никакве сукобе. Испред хангара нисам видео никакав сукоб.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је било неких сукоба између војске, унутар војске, различитих униформи?

Оптужени Перић Јовица: Не, нисам приметио ништа.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Око оног сачињавања записника, где каже да је саслушаван у полицији, тог дана 18. априла ваљда, тако нешто, да само још мало, ако може да нам помогне, ко је сачињавао тај записник, ко га је диктирао, ако може да се сети, како је дошло уопште до тога, мало ближе? Он је рекао да је била једна жена за компјутером, била је још једна жена ту, било је неких мушкараца, па ко је од тих, ајде да кажем....

Председник већа: Је ли то било диктирање, па она пише, та жена?

Оптужени Перић Јовица: Тај компјутер је мени био окренут леђима, на раздаљини отприлике као што сам ја од Вас, тако да ја нисам могао да читам ни да видим шта је то, а и не разумем се у неке компјутере, овај, сачињавали су тај записник 4-5 мушкараца и долазила је та жена....

Председник већа: Значи, није само један диктирао, него више њих?

Оптужени Перић Јовица: Није само један, више њих, више њих је мене испитивало и више њих је сачињавало тај записник. Имали су још неке папире испред себе и из тих папира су ме испитивали и са тих папира су уносили у тај записник. Та госпођа је долазила до њих и упозоравала их

«ово не може да вам прође овако, направите то тако». Ја сам мислио да је та госпођа исто....

Председник већа: Та нека госпођа са стране?

Оптужени Перић Јовица: Та што је седела са стране. Ја сам мислио да је она исто полицајка, пошто ми се није нико представио, а доведен сам у полицију.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Немам више питања.

Председник већа: Хвала лепо. Браниоци.

Адвокат Зоран Јеврић: Ја имам. Управо везано за сачињавање овог записника, али само сачињавање. Да ли је оптуженом прво речено да је осумњичени, односно окривљени?

Оптужени Перић Јовица: Не, није ми речено.

Адвокат Зоран Јеврић: Да ли је оптуженом предочен било какав основ сумње пре почетка сачињавања записника?

Оптужени Перић Јовица: Не, нису ми ништа....

Председник већа: Да ли разумете питање браниоца, типа основи сумње?

Адвокат Зоран Јеврић: Да ли су му рекли имамо доказ некакав, папир, нешто што може да указује на то да је учинио неко дело и тако даље и тако даље?

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Ја се противим оваквом начину постављања питања, сугестивно је.

Оптужени Перић Јовица: Нису ми ништа приказали, нити су ми показивали да ме је неко оптужио за нешто нити било шта.

Адвокат Зоран Јеврић: Да ли је оптуженом речено да, пре него што је почето, све што каже може бити употребљено против њега, као доказ?

Оптужени Перић Јовица: Не, није ми ништа речено.

Адвокат Зоран Јеврић: Да ли је оптуженом омогућено да изабере браниоца?

Оптужени Перић Јовица: Није ми омогућено, нико ми није рекао да ми треба бранилац.

Адвокат Зоран Јеврић: Да ли је оптуженом предочено да има браниоца по службеној дужности?

Председник већа: Питали смо га већ.

Адвокат Зоран Јеврић: Добро, то сте га питали. Да ли је упознат са тим браниоцем?

Председник већа: Рекао је.

Адвокат Зоран Јеврић: Хвала. Још једно, пардон, извињавам се. Да ли је прочитао записник који је сачињен?

Оптужени Перић Јовица: Нисам прочитао записник...

Председник већа: Рекао је да га је прочитао први пут код истражног судије у Новом Саду.

Адвокат Зоран Јеврић: Хвала.

Председник већа: Питања оптуженом нема. Оптужени нема ништа више да изјави. Хвала лепо. Седите господине Перићу. Атанасијевић Иван. Упитан од стране председника већа, изјављује:

Господине Атанасијевићу, да ли сте разумели оптужбу, разумете за шта се теретите?

Оптужени Атанасијевић Иван: Отприлике сам разумео.

Председник већа: Отприлике? Ставља Вам се на терет да сте заједно са осталим оптуженима, у новембру месецу 1991. године на пољопривредном добру Овчара извршили кривично дело ратног злочина против ратних заробљеника стрељањем, пребијањем заробљених припадника оружаних снага и тако даље. Да ли сада разумете?

Оптужени Атанасијевић Иван: Да разумео сам, разумео сам.

Председник већа: Добро. Не морате одговорити на ово питање које ћу Вам поставити, можете се евентуално консултовати са Вашим

браниоцем у том смислу, да ли признајете да сте извршили то кривично дело и своју кривичну одговорност?

Оптужени Атанасијевић Иван: Не.

Председник већа: Донекле сам разумео оптужницу, а потом од стране председника већа објашњено зашта се терети, па исказује да разуме, али да не признаје да је извршио то кривично дело ни своју кривичну одговорност. По Закону нисте у обавези да изнесете Вашу одбрану, можете се бранити ћутањем, да ли желите да се браните ћутањем или ћете рећи све што мислите да треба да нам кажете.

Оптужени Атанасијевић Иван: Господине судија, часни суде, ја бих дао само један увод у рецимо...

Председник већа: Изнећете одбрану, је ли тако?

Оптужени Атанасијевић Иван: Прије него што дам своју одбрану, дао бих само неки увид.

Председник већа: Господине Атанасијевићу, дакле изнећете Вашу одбрану?

Оптужени Атанасијевић Иван: Један део, један део изјаве ћу дати, а други део не.

Председник већа: Не можемо тако.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па добро, ја ћу вам покушати објаснити, ја ћу дати изјаву до одређене границе, док Вам не поставим нека питања...

Председник већа: Своју одбрану ћу изнети до одређене границе. Па изволите. Изволите реците све што мислите да треба да нам кажете.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па овако, као прво хтео сам да кажем да су ми нанете душевне патње и болови, повреде угледа и части, што се тиче затвора, у затворској јединици у Новом Саду. Као прво малтретиран сам, прва ствар, друга ствар, под претњом, не видим децу своју и овом приликом хтео бих да кажем, живот свој дајем, а моју децу не дајем ником, јер у питању је завера господине судија, часни суде, хтео сам да покажем слике од моје деце од пет и шест година, хтео бих само да почнем са овим документом, ево овако што сам писао господину Алимпић Мирославу, то је молба коју сам писао 3.12.2003.године. Овако

пишем «уважени господине судија, часни суде, молио бих вас да ме позовете односно да наложите затворској управи да ме доведете код вас или да ви дођете код мене у притвор. Наиме, о чему се ради». Извињавам се. «Поводом вашег испитивања у вези предмета 27.11.2003.године, видели сте да сам био мало под психичким стресом због породичних проблема, које сам вам касније и објаснио. Од 22.11.2003.год. субота, када сам имао посету, нисам више пио лекове «бенседин» од 10 милиграма, до среде 26.12.2003.године, очекујући посету породице, обећане од стране жене. Посета није била. Разочаран, сакупљене лекове, попио одједном, не знајући и необавештен да сутрадан у четвртак 27.11.2003. године идем на саслушање на суд. Користећи јаке лекове, нисам могао да се концентришем на предмет који смо имали. То што сам дао изјаву, мислим и не знам какву сам изјаву уопште дао, као што и ви и остали присутни знате, био сам у паници, тако да ме нико није питао да ми се изјава прочита или да је прочитам сам, као што је по Закону. Изјава ми је само потурена да потпишем на изласку из судске сале, без икаквог упозорења, па сматрам да то није било правдено према мени и за моју одбрану, те да имам право на посебно саслушање, јер се ради о моме животу. Од дана саслушања не користим никакве лекове, што можете и проверити. Ја се сада осећам стабилном и концентрисаном особом, спреман за саслушање. Хтео бих да променим, односно да допуним раније дат исказ». Све почиње господине судија, часни суде од овога документа.

Председник већа: Ако Вас добро разумем господине Атанасијевићу, Ви сматрате да одбрану коју сте изнели тада пред судијом Алимпићем у новембру месецу, да то није, да она не одговара правом стању, из више разлога, из тих разлога које изнесте, па ево, сад је прилика.

Оптужени Атанасијевић Иван: Само мало, само мало господине судија, ово је само један детаљ тога што сам ја смео да напишем, јер моја пошта осам месеци не иде нигде, ја немам право на адвоката девет месеци од како сам у притвору. Сам се браним, разумете. Сад ми је додељен адвокат по службеној дужности. Да Вам објасним. Преко 30 адвоката сам писао да ми дођу, моја пошта никако није ишла из затвора, све ми је блокирано у затвору, разумете, и пошта, то сам проверио преко мог адвоката, свима којима сам писао, рекао сам на полеђини обавезно да напише ко ми шаље писмо и да ми се врати то писмо. Проверио адвокат мој са телефоном тим људима којима сам ја писао. Нико није добио моју пошту. Моја фамилија није добијала, нико, ни моји пријатељи, нико није добијао, тако да сам остао у затвору и без пара и без ичега, само да ме малтретирају и намерно господин Алимпић у више наврата, у новинама, када је дао изјаве, спомињао је моје име и презиме које је било тајна за почетак, јер наше суђење је проглашено

тајним. И кад сам дошао у затвор, пошто сам се ја звао Хусник Ивица, сада Атанасијевић Иван, то је била као тајна. Господин Алимпић он је говорио у затвору, и дао је.....неким, овај, стражарима, тим како би их назвао, командирима, да не говоре моје име и презиме, да не бих имао проблема у притвору. Прошло је одређено време, јесте да је било тако, није ме више нико прозивао са тим именом и презименом. После, шта се дешава, намерно, мало је дужа прича, ово дајем као увод, наводно намерно моје име и презиме се спомиње, да бих ја имао проблема у затвору, разумете, да би ме малтретирали људи који су тамо унутра исто.

Председник већа: Притвореници неки, је ли?

Оптужени Атанасијевић Иван: Притвореници, па нормално. Из Вуковара сам за ратне злочине, а још као Хрват. Разумете. у том је проблем највећи, мислим за почетак....

Председник већа: Господине Атанасијевићу, ово је прилика управо сте овде, ако вас неко, истражни судија није разумео, није схватио, ово је прилика да нам изнесете Вашу одбрану.

Оптужени Атанасијевић Иван: Нећете моћи да схватите одмах, зато што је код мене јако замршена ситуација и прича ова, јер ова једна прича коју желим да вам објасним шта ми се дешавало у затвору и то све, то је везано за овај предмет. Јер ја не могу да вам објасним, у овом предмету сад да дајем исказ, ако не саслушате ову причу, па бих вас зато молио да ме саслушате, мало је дужа прича. У питању је много ствари који су повезане за мене и зато што ми је завера направљена и превара у питању и Цицерон, како бих га ја назвао, а ви вероватно знате ко је био Цицерон, који је радио за контра-обавештајну службу, а такав је један и код нас убачен, а можда и двојица. Доказаћу вам све, имам доказе, имам доказе. Посвађали су ме, овај документ је показан мојим пријатељима, наводно, ја вам нисам прочитао до краја ово, зато што сам на крају написао «Господине судија мислим да бих допуном односно променом мог раније датог исказа битно утицао на предмет Овчаре у целини, случај је хитан». Ја сам то тако само написао, да би господин Алимпић дошао код мене, а не због тога што ја имам неки у целини случај да објасним на Овчари, ја то не знам ништа. И ту су ми спомињали, убачена је нека бува, што бих ја рекао, међу моје пријатеље, јер ме моји пријатељи мрзе, због тога што је неко изјавио да ћу ја бити неки заштићени сведок. Како ја могу бити заштићени сведок, кад ја не знам ништа. И као друга ствар, нисам ја Ђуро Мутави, да ја говорим неистину за моје пријатеље, да бих спасио себе. Ја то не могу тако и зашто да мене моји пријатељи мрзе и да се окрену против мене. Ја то не желим. Зато желим да вам објасним о чему се ради. Имам сва документа.

Председник већа: Па о чему се ради господине Атанасијевићу. О чему се ради, шта хоћете да нам кажете?

Оптужени Атанасијевић Иван: Ево, ево само тренутак, само тренутак. Предложио бих само, ако је могуће, да ми се доставе све изјаве од свих окривљених и сведока и сведока сарадника, да се доставе затворске књиге, онда ћу вам моћи објаснити о чему се ради. Имам све датуме сваки дан шта се дешавало, вратио сам се три месеца уназад, био сам под јаким лековима, био сам мучен, страшно сам био мучен, разумете, био сам под лековима и захваљујући.....мојој деци.

Председник већа: Када и где, где господине Атанасијевићу?

Оптужени Атанасијевић Иван: Четрнаест дана сам био на кризи, да се скинем са лекова, сви су ме правили будалом у затвору, слушајте о чему се ради. Један човек, командир један што ради у затвору, тамо у притвору, он је пресретао моју жену и моју децу, један перверзњак, а доказаћу вам и да је перверзњак...

Председник већа: Ако ја схватам добро, то је све прича везана за новосадски затвор?

Оптужени Атанасијевић Иван: За новосадски затвор је везана, али је везана за овај предмет.

Председник већа: Па добро, овде сте већ месец и по дана...

Оптужени Атанасијевић Иван: Да овде ја не кажем, овде немам проблема, ја нисам рекао да имам овде.

Председник већа: Овде сте већ месец и по дана, добили сте копије записника о саслушању свих сведока, оптужених...

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам добио, нисам добио.

Председник већа: Молим, нисте то добили?

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам добио.

Председник већа: Онда сте једини који није добио, ја имам доставницу да сте Ви то добили. Да сте Ви то примили.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не, ово је јединствен случај, ја јесам јединствени случај овде и зато ми је све намештено овде, чак ми је мој бивши адвокат већ показао да сам осуђен на четрдесет година зато што је умешан у ово све, зато желим да вам објасним о чему се ради. Ја нећу да се браним ако им је већ показан докуменат да сам ја већ осуђен на четрдесет година, због чега и зашто.

Председник већа: Који адвокат, који адвокат Вам је то показао?

Оптужени Атанасијевић Иван: Милорадов Марија из Новог Сада.

Председник већа: Молим?

Оптужени Атанасијевић Иван: Милорадов Марија из Новог Сада, која ми је додељена по службеној дужности, која се стално бојала од господина Алимпића и стално ми је говорила изгубиће адвокатуру, ако ме уопште буде бранила, како треба да ме брани и никад није хтела ни да ме саслуша када је долазила код мене и то све, све што сам хтео да јој кажем....

Председник већа: Господине Атанасијевићу, правимо сувише велики увод, а нисам сигуран да нас нечему води.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па добро, ја другачије не могу.....

Председник већа: Да ли сте Ви способни да данас изнесете Вашу одбрану?

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесам, то је моја одбрана господине судија. Ова једна прича састављена је са другом причом. Ја не могу да вам дам изјаву на конту овога јер већ сам.....

Председник већа: Господине Атанасијевићу, кад ја говорим онда Ви слушате. У реду?

Оптужени Атанасијевић Иван: Извињавам се.

Председник већа: Кад Ви говорите ја врло пажљиво слушам и мислим да ту не би требало да имамо проблема.

Оптужени Атанасијевић Иван: Извињавам се, извињавам се.

Председник већа: Дакле, да ли се Ви осећате способним данас да изнесете Вашу одбрану?

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесам.

Председник већа: Ваша одбрана се тиче оптужби које вас терете за догађаје од пре 13 година, знате а не за догађаје у затвору и тако даље. Можемо ми чути и објашњења и те врсте, али бојим се, односно мислим да је то ипак више нешто за вашег браниоца, који вам је сад постављен по службеној дужности. Ајде да се вратимо на оптужбу и на тврдње тужиоца.

Оптужени Атанасијевић Иван: Добро, само нешто господине судија. Саслушајте ме. Могу ли ја сад нешто да кажем. Управо баш ово што сам дао исказ 27.11. овај, хтео сам само да вам повежем причу да видите о чему се ради, јер тај исказ не желим да остане какав јесте.

Председник већа: Добро, али ево, данас сте у прилици да нам кажете што мислите, што треба да кажете.

Оптужени Атанасијевић Иван: Све ми је наместио господин Алимпић ми је наместио комплетну причу, исто мешао се у моју фамилију, да ми се одведу жена и деца, ја не знам где су ми деца, ја ћу дати један део исказа сада, нема проблема, али ја не могу да дам док не видим своју децу. Убиће децу, убиће и мене. Са три стране ми прети опасност господине судија, са три стране. Ја ћу вам објаснити ко ми све прети и због чега и зашто.

Председник већа: Господине Атанасијевићу, ја нисам сигуран да сте Ви способни да данас дате своју одбрану.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесам, господине судија, јесам ја способан.

Председник већа: Не, видим јако сте узбуђени...

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не, не, ја сам само хтео да дам увод. Нисам ја јако узбуђен, ја сам хтео само да дам увод. Ја знам да ми је намештено то и да пијем те лекове и то све, док сам пио господине судија, све је то мени било намештено, само да бих изгубио децу, разумете, само да бих изгубио децу и терали су ме на те лекове и да се не узме у обзир нормалано, мој исказ о коме се ради, да би било....био је под терапијом, па није знао шта је причао, па ово па оно.

Председник већа: Да ли сте последњих дана у затвору можда под неком терапијом?

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не, од 27.11. кад сам био на саслушању, ништа, чак ни кад ме боли глава не пијем таблете, више не верујем ником.

Председник већа: Да. Добро. Желите да се вратите на ове догађаје из новембра 1991. год. да објасните ваше учешће, присуство или што већ ви сматрате да треба да нам кажете. Дакле, ако сам вас схватио, не мислите да је то тамо што је било у истрази 27. новембра у реду, ево сад је прилика, реците све што треба да нам кажете, реците оно што мислите да је за ово веће и за овај суд.

Оптужени Атанасијевић Иван: Знам, знам, верујем. Само сам хтео, само још нешто да кажем. То је јако битно, само тренутак. То што сам се жалио баш 27.11. код господина судије Алимпића, тражио сам изузеће суда, само тренутак, да вам кажем због чега сам тражио.

Председник већа: Хајде да направимо паузу 15 минута.

Председник већа: Настављамо значи у 11.50. Господине Атанасијевићу, ево после ове паузе, мало сте са вашим браниоцем попричали, можете да изнесете вашу одбрану, изволите. Дакле, новембар 1991. Вуковар.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па да почнем од 2. маја, како је почело дешавање у Хрватској. Почео би од 2. маја, рецимо. 2. маја 1991. године нашао сам се у Бечу, тамо сам и живео. Моја бивша вереница, она је из Борова Села, и тако смо се чули телефоном, у то време, мада су прекинуте линије једно 5-6 дана. У међувремену, тек 10. маја сам дошао из Беча, био сам једини путник у кушет колима, није битно. Дошао сам у Винковце, био је збор народне гарде и то све у Винковцима. Склоњене су биле барикаде баш тај дан, имао сам неку срећу и дошао сам до Вуковара, у Вуковару сам провео до 20.06.1991.год. пошто сам иначе сваке суботе или недеље ишао на ручак у Борово Село, код жениних тамо, и отишао сам. То је био 20.06.1991. Отишао сам на ручак, била је, ја мислим да је била субота, како сам отишао тамо нисам се ни враћао, дошло је до тог рата нисам се више могао вратити. У међувремену радиле су телеграфске линије, чуо сам се тако са неким пријатељима који су били у Вуковару. Питао сам шта ми је са станом, шта ми је са кућом и тако те ствари, мада су ми одмах ушли у стан, опљачкали ми све, одмах у самом старту, знали су да ја имам, у то време сам бар имао. После тога отишао сам, кажем остао сам у Борову Селу, био сам до 12.11.1991.године, мада ми је било тешко у Борову Селу, нису ме хтели прихватити тамо у никакву јединицу, ни као добровољца, зато што сам

као наводно Хрват, из мешаног брака, људи су ме знали. Из почетка сам имао јако великих неугодности. Једноставно нису ми хтели дати ни оружје, нису ми хтели дати ништа, избегавали су ме сви, мада сам ја имао велике воље и жеље, разумете, да учествујем у том рату, јер сам се осећао као Србин и осећам се и дан данас тако. Друга ствар, у међувремену доживео сам јако велике неугодности у Боровом Селу, већ сам се изјаснио у првом исказу, хтели су ми тамо неки мештани, рецимо, имао сам неке златне ланце, хтели су то да ми поскидају и шта ја зна, «Ти си Хрват, шта ти радиш овде» и тако то. Једном приликом, баш та кућа где сам живео, овај где је скела прелазила преко Дунава, што је спајала са Србијом, та кућа од моје жене, ја сам је тако звао, моја жена, ту су долазили сви из Вуковара, мештани из Вуковара, који су пролазили да дођу у Борово Село, шта ја знам, ту сам видео много људи који су долазили. Овом приликом, не знам не бих спомињао кога сам видео, нема ни везе. Само да дођемо до тога. Приступио сам тамо јединици. Из почетка сам добио неку пушку, што би ми рекли «грмећи штап» М-48 ону стару пушку, прва која је била, то сам задужио у Боровом Селу, то је било за почетак. Ишао сам на неке страже, ишао сам на неке прве линије, они су бар тако то називали, што спаја Борово Село и Борово. Ту смо давали као неке страже, шта ја знам и чували ту скелу. 1.08. се ишло на Даљ, ту нисам учествовао у томе, нису ме хтели примити да идем са њима, што се тиче Даља нисам могао ни да идем с том пушком, требала ми је нека аутоматска пушка или тако нешто да бих могао да учествујем у томе, нисам ишао тамо. 15.09.1991. год. ја мислим да је тако било, стигло је наоружање у Борово Село и онда су делили свима и сви који су били као добровољци и шта ја знам и који су били мештани из Вуковара и околних села, који су били у Боровом Селу. Ту сам био задужио «томсона» то је било 15.09.1991.год. у неком хангару на Савуљи у Боровом Селу, тамо према Даљу, тамо сам добио «томсона» био. С тим «томсоном» и даље сам ишао на те страже и учествовао сам у неких пар акција што се тиче рецимо из Борова Села према Борову. Хтели смо ићи на Борово, на освајање територије и то, па сам био једно два пута. Нисам био рањаван, мада је погинуло много мојих пријатеља и тако. После тога стигла је наредба, као што сам пратио вести и тако то, да сви морају ићи за Вуковар, који су из Вуковара, ту је било неких пријатеља у Боровом Селу, много их је било уствари из Вуковара и Борова. Том приликом кажем 12.08. отишао сам тамо у штаб, извадио сам дозволу да бих могао да кренем за Вуковар, 12.11.1991. Са мном је ишао Мирко Љубишић, он је исто из Вуковара, то као нек буде неки мој сведок да је то истина, и ишао је један мали Тап, са мном, момак, има 16 година, познају га они моји оданде, само ја не знам како му је презиме, тако да смо нас тројица кренули преко Дунава са скелом, отишли смо за Нови Сад. То вече сам преспавао у Новом Саду код једног пријатеља, такођер и они код неких својих. Сутрадан смо се нашли, ја мислим да је то било око један сат, да

смо имали аутобус који је ишао за Шид. Ту смо се нашли у аутобусу, нас троје, с тиме, чекајте, 13.ти, јесте 13.ти, ишао је тај аутобус уствари до Митровице, ишао је тај аутобус, па смо ту морали да чекамо други аутобус који је ишао до Шида. У Митровици смо навратили код неких пријатеља, кумова и шта ја знам, с тим аутобусом којим смо кренули, кажем нас троје смо били у аутобусу, ту је било још неких добровољаца који су хтели да иду у Вуковар и шта ја знам, можда је било њих можда петнаестак-двадесетак њих, који су кренули за Вуковар, као добровољци, у цивилу су били. Дошли смо Шид, у Шиду се требала узети пропусница да се уђе у Вуковар. Ту сам тражио пропусницу и нормално онај када је видео како се ја зovem и презивам, пошто још нисам променио име и презиме, Хусник Ивица, каже «Ти не можеш да уђеш унутра», «Зашто да не могу, идем из Борова Села» показао сам му ону дозволу и рекао «Учествовао сам тамо у неким стражама» и тако то. Тај који је издавао дозволу, сећам се тачно и како се зове, мислим пошто сам му познавао ћерку, ишла је заједно самном у школу, Чубрановић Томислав, он је био неки заставник по чину и био је Јошић, Јошић је један био са њим, он је био председник Месне заједнице Вуковар Нови пре рата. Познавајући тог Јошића и и он мене, мада ме и Чубрановић знао, не знам зашто ме није хтео пустити да уђем у Вуковар. Овај му је рекао «Нема проблема за њега, ја га познајем», јер ме зна као великог «звездаша», од малих ногу навијам за «Црвену звезду» и тако то, рекао је «нема проблема, нек иде, пустите га» и добио сам дозволу и кренуо сам заједно са овима, био је, не знам не могу тачно да се сетим, аутобус, ја мислим да смо аутобусом ишли до Негославаца и онда у Негославце кад смо стигли, ту је дошао, ја мислим да је био неки «џип» у питању, не могу тачно да се сетим тога, да ли «џип» или неки мали комби, не могу сада да се сетим, спаковани смо сви у то и одведени смо на Петрову Гору у Вуковар. Ту смо дошли, ту су нас одмах задужили и рекли су нам «Ево вам униформа», ту је било неко складиште, онако пуно, војничке униформе рецимо, као што је у резервном саставу, чоја, она стара дебела униформа, «ево изаберите себи униформе», мада сам ја већ имао војно на себи, имао сам нормално чизме, имао сам од Војске Југославије што сам имао у резервном саставу, што сам задужио униформу, па сам имао панталоне и то. Ту сам узео само неко јакну и тако што ми је требало, шињел и то. Ту смо преспавали на Петровој Гори, било је ту неких пива и шта ја знам. Ја сам отишао, узео сам једну гајбу пива за моје добровољце, уписао сам тамо своје име, они «Ко си ти, ко си ти», мене нису ни познавали ти што су радили у тој кухињи, те жене, ја сам рекао «Ја сам из Вуковара, немате проблема, ко год пита ко је узео, ви реците да сам ја узео, нема проблема, познају ме у Вуковару сви». Тако је било, ја сам поделио тамо добровољцима, пошто је било нас једно десетак, свима сам по пиво дао, узели смо униформе. Ту смо преспавали у тој кући где су биле те униформе и то. Значи овако, то је било 12.ог, 13.ог,

13. на 14. новембар кад смо преспавали у тој кући. Сутрадан, у међувремену Мирко Љубишић, он не знам, он није спавао у тој кући, он је отишао ја мислим, да ли је отишао код «Каменог». Већ се чуло ко има своју екипу у том смислу, како бих рекао, групу. Ја мислим да је он отишао код «Каменог», тамо је разговарао и ујутру дошао и баш нам говорио где ћемо да идемо, у коју јединицу, рекох «Не знам, где нас распореде» и онда ови са Петрове Горе, тамо ко је водио ту евиденцију, ја их не познам стварно ко је то, ту је било непознатих људи, ја стварно ту никог нисам познавао, рекли су «Ви припадате, ви ћете ићи код Каменог-Ланчужанин Милана у његову јединицу». Нема проблема и тако је и било, отишли смо код Милана Ланчужанина, то је значи био 14.ти, јутро је било, не знам да ли 8 – 9 сати. Дошли смо тамо, са «Каменим» сам иначе добар, познајемо се дуго времена, «Где си» и тако то, поздравили смо се. Ти људи око њега који су били ту, ја нисам никог познавао. Стварно никог нисам познавао. Добили смо наоружање, ко, шта, добили смо аутоматске пушке, неки, овај, нису сви добили аутоматске пушке, неки су добили полу-аутоматске они који су тек дошли и који немају искуства, шта ја знам, неког ратног и тако то. Ми који смо имали мало искуства, ми смо добили аутоматску пушку. С тим када сам задужио оружје, нормално шлем, ово, оно, нормално што сам добио ранац и све што је требало, «Камени» одмах ми је рекао, наговестио је да сутрадан имамо неку акцију, да идемо да освајамо, освајамо Миловог брда, према доле Иван Горан Ковач улици, то спаја уз реку Вуку према центру града, од овај насеља Холивуд Иван Горан Ковач улица. Рекао сам «нема проблема, кад да дођем», рекао је око шест сати ујутру. Ја сам тако и дошао, отишао сам у неку кућу, тамо што је била хрватска, ту сам заузео, ту сам спавао, ујутру сам кренуо. Дошао сам до штаба, сви су били припремљени, наоружање је спремно, било је све, сви су наоружани, кренуо сам, рекао је мени «Ти припадаш овој екипи» и ту је био «Кинез» ја мислим Предраг, како му је презиме..

Председник већа: Милојевић.

Оптужени Атанасијевић Иван: Милојевић, да, да. Добро, он је водио ту групу, њега се баш добро сећам да је он био вођа те групе, ту је сад било још пар, сад не могу да се сетим, у питању да нас је било 10-11 и као звали смо се по неким бројевима 1, 2, 3 и шта ја знам. Свако је имао неки свој задатак који је требао да одради. Тако је и било, кренули смо у акцију, кренули смо према центру града, дошли смо, очистили смо ту улицу, мада ту није било никог. У међувремену викали смо, кад смо ишли, носили смо шлемове на глави и викали смо «Југословенска народна армија, предајте се ко је да је у подруму, изађите, не бојте се ништа» и тако то, то нам је био задатак. Ишли смо од куће до куће, мада ту није стварно било никога, док се нисмо спустили скроз до доле, то је

отприлике до дрвене пијаце у правцу дрвене пијаце, у тој улици. Сишли смо доле, отишли смо, ту смо извадили једно двадесет, двадесетак цивила, то је било жена, деце, било је и старих, извели смо их горе, одвели смо их горе, уствари ја сам дошао до тога места. У међувремену морао сам се вратити, добио сам наређење да се вратим том улицом назад, да се вратим исто ту према Холивуду, уз неке тамо степенице, то знају ови моји другари који је то пут, па сам се попео и одатле је почела акција и онда сам обишао где је био део слободне територије и дошао сам на то место где они требају да се попну горе са тим цивилима. Дошао сам са друге стране, то значи код текстилне школе, то они знају. Ту код текстилне школе стао сам, цивили који су доведени горе, разговарао сам са тим цивилима, чак сам и препознао једног човека Елез Ивица, био сам му добар са ћерком, питао сам га где му је ћерка, рекао је да је у Загребу, рекао сам му да је поздрави пуно, ту је било неких двоје деце, ја како сам имао тај ранац, узео сам неке бомбе, имао сам јабука, тако поделио сам тој деци јабуке, рекао сам «Децо узмите, не бојте се ништа» и тако. После тога догађаја, то је значи било 15. на 16. и да ми кад смо ишли у акцију, за нама су ишли новинари, сад ја мислим да је «Политика» и «Вечерње новости», јесте. Сутрадан сам дошао на исто то место код текстилне школе, ту је био као, како би вам рекао, као неки студио, ту је стално музика била «Марш на Дрину», онда «Поносно да идете даље» и тако то, и ту сам сео, ја мислим да је ту био Злонога, он у томе, радио је у томе. Ту сам попио код њега неки шприцер и шта ја знам, дошао је неки непознат човек, да ли добровољац, ја не знам ко је био, у униформи је био, донео је новине и каже мени «Је ли познајеш овога на слици», ја погледам, насловна страна је била, ја мислим на насловној страни. Изашао сам у новинама, нисам ни знао да ме слика тај новинар који је ишао иза нас кад сам био у тој акцији тако да сам изашао на тој слици ја, испод мене је био тај мали Тап, који је из Вуковара, имао је 16 година, нажалост погинуо је, био је он, ја и сад иза себе, не знам. После тога сам показивао некоме слику, да ли сам «Кинезу» показивао, не знам, па је рекао да је то био «Маре», то је Љубоја Марко, ако се не варам. То сам хтео да кажем као неки мој доказ, да сам био и где сам био. После тога, тога 16. одлазио сам на «Велепромет» горе пошто сам чуо да је тамо сабирни центар за те који, како би рекао, који су изашли из подрума и шта ја знам, који су били тамо на више места, отишао сам тамо интересовало ме оно, кога има и шта има и да сазнам где ми је брат, пошто сам знао да ми је брат у Вуковару, али нисам тачно знао где ми је брат. У међувремену срео сам гомилу људи овом приликом баш хтео бих да изјавим, не знам колико је то битно, срео сам доста људи, стављали су их тамо у, како бих рекао, били су ти хангари, одређени, како бих рекао, као неки притвори за те људе, за жене посебно, посебно је било за ове, посебно за оне, ја не знам како су то одређивали и по којој основи, како су, тај који је водио евиденцију, како су то стављали, ја то

не могу да објасним. Само знам да је био један кога сам познавао, он је био брицо, мој берберин један, како би рекао, то је Софта Ивица, име и презиме, заједно са једним Васом, конобаром, преко пута моје куће, уствари на стотинак метара био је тај фризерски салон, где је он радио, ја као мали, он ме је шишао, и шта ја знама, тако то. Био сам добар са њим и знао сам, чуо сам већ да није учествовао у рату и хтео сам том човеку да помогнем. Дошао сам ту заједно са тим Васом конобаром који је радио у кафани «Сунце», то је одмах од прилике фризерски салон, па та кафана, ја сам ту стално долазио, сваки дан, близу ми је кућа била. Хтео сам том човеку да помогнем, заједно са њиме, пошто нисам могао сам. Ту је била војна полиција, крај тога затвора, уствари назвао бих га притвор, није затвор, то је уствари као нека шупа, уствари просторија где су стављали те људе. Покушао сам да извадим тога Софту, била је ту нека војна полиција, нисам познавао људе, мада мислим да једног сам познавао, један је био из Вуковара, сада не бих знао име. Рекао сам му «Дај брате да пустимо овог човека напоље да изађе, знам да сигурно ништа није крив, на крају крајева ја ти гарантујем». Рекао је «Ма нема шансе, не могу ја то», и онда је тај Васа што је био самном, тај конобар, он је познавао тог и рекао је «Дај, нема проблема, ја исто гарантујем за човека, познајем човека». Тако је и било. Овај је отворио та врата и ја сам викнуо «Софта, ајде изађи напоље» и тај је Софта изашао напоље. Тако, имао је својих педесетак година у то време, изашао је напоље, рекао је «Ајде самном», «Где ћемо», рекох «Ајде у кухињу, јеси гладан, јеси жедан» и шта ја знам, ми смо му понудили, пошто тај Васа конобар, он је ту био у саставу у «Велепромету» радио је као у кухињи и шта ја знам, па је знао већ од прилике где шта има и одвели смо га ту, то је посебно неко одељење, кухиња, шта ја знам шта је, ја не знам, нисам ту улазио, понудили смо га чајем, шта смо имали, дали смо му цигарету, у међувремену рекао сам «Јел неко с тобом, јел треба да га нађем, пронађем, да ли ти је жена ту, деца, знаш где су». Рекао је «Не знам тачно где су, шта су» ово, оно, па добро, рекао сам «Ако не знаш где су, не знам, рекао бих, да иду да провере, ако није проблем, ја ћу проверити, али ако нема шта, ево Васа ће ти помоћи, ево извадићемо, направимо ти дозволу па да изађеш из Вуковара», с тим да сам и чуо после два дана, добио сам неке информације, неко се вратио у Шид, видео га у Шиду, да ме је пуно поздравио и да ми се захвалио. Видео сам ту још једну фамилију, то је Табачек Павао и његова фамилија, ја мислим да му се жена Јања зове, јесте, она је радила некад у мојој хамбургерији пре рата, радила је код мене као, шта ја знам, као куварица. Њу сам срео, знам сам да њен муж, мада сам већ и чуо, да је био у тим јединицама њихових оружаних снага, пришао сам му, причао сам културно са њиме, дао сам му пар цигарета, није имао цигарета, не знам дал, деци сам нешто дао, нисам сигуран, не бих хтео о томе да говорим. У међувремену кад сам стајао с њима, Боро Зовановић је наишао и одмах пришао је том

Табачеку, вероватно су имали неке нерашчишћене рачуне прије, сада не знам, одвео га одмах ту у притвор, где су били остали притвореници, жена је почела плакати, са децом, питала је мене шта ће да буде, рекао сам «Стварно ја не знам, тек сам стигао у Вуковар, не знам ни шта се дешава овде, не познајем половину људи, тако да не знам ништа». Рекао сам «Биће сигурно тамо у затвору, па чуо сам да ће се вратити, да ће ићи за Митровицу, не бој се, неће му бити ништа сигурно, јер има их пуно по тим притворима, ја стварно не знам, не брини ти ништа, ако хоћеш ја ћу те одвести тамо где су жене и деца», па каже «Ајде», ја сам је ту смиривао, кукала је много, да је смирим. Рекох «Не брини се» и тако. Одвео сам је тамо где су биле те жене, рекао сам јој «Седи ту с њима, чућеш вероватно шта ће даље бити, ја не знам». Даље, само мало, то је било 17.11. да, 17.11. «Камени» ми је рекао да ће опет бити нека акција, да ћемо ићи према центру града, да треба да идемо према центру града, мада је и ово већ био малтене центар града, ја мислим да је тај датум, да напоменем, мада нисам сигуран, тај 15. кад смо ишли 15.ог. ја мислим да је баш Маре био рањен у руку тај дан, јер улазило се да се ваде неки цивили, а међу тим цивилима је био и један, што бих ја рекао усташа, који се пресвукао у цивил и пуцао на Марета, погодио га у руку, ја мислим да је то било 15.ог. Мислим да је то вама битно, али не знам, само кажем да се сећам тога, знам да је он викао на те цивиле, рекао је «Шта ми вас спасавамо а ви нећете да кажете да је усташа међу вама». 17.ог. само мало да се сетим, 17.ти «Камени» је говорио да требамо имати опет неку акцију, да дођем сутрадан, уствари 16. на 17.ти, да дођем опет у раним јутањим часовима, мада нисам био далеко од тог штаба ту где је он био неких стотињак-двеста метара од прилике та кућа коју сам ја узео и у којој сам био. Рекао је да дођем рано, рекао сам «Добро нема проблема, долазим сигурно», мада то јутро, не знам, попио сам то вече, заспао сам, нисам дошао на време, нисам стигао на време, тако да сам закаснио, али знао сам правац од прилике у ком треба да иду и отишао сам сам. Значи опет сам се вратио до те текстилне школе. Ту сам био код те текстилне школе, ја мислим да је био 17.ти, видео сам полако цивиле са свих страна, доводе их, како ослобађају те куће, како је то било чишћено, цивили долазе, одводе их, возила долазе и одвозе их до «Велепромета» и тако то. Ту сам баш мислим, и видео тог Ивковића, Иванковића тог, Горана, ја не знам, он је баш био, Иванковић Горан, јесте. Пошто нисам учествовао тај дан у тој акцији, није било ништа, отишли смо до неког штаба, он је рекао да на Миловом брду има неки штаб, пошто нисам имао цигарета, заједно са тим Иванковићем, Гораном, ја мислим да му је Горан име, знам да му је надимак «Џо», да сам с њиме отишао тамо до тог штаба, да су ми дали цигарета пар боксова цигарета и то. После тога отишао сам опет у «Велепромет» да видим ко је сада нови од тих цивила тамо. Кога сам све видео, то је већ тада била маса људи, што би рекао, на хиљаде људи је било ту. Више

нисам знао ни ког видим ни ког не видим, питам за овога, за онога и тако то. Тако је било. А уствари шта ме највише интересује, интересује ме где је мој брат. Хтео сам да сазнам где ми је брат. У међувремену, ту сам горе и чуо неко ми је рекао, сад није то био 17.ти, ја ћу да слажем, то је био 18.ти, 18.ти датум, дан када је проглашен као ослобођење Вуковара. 18.ти. Дошао сам горе, не знам ког сам тачно срео из Вуковара, рекао ми је «Био сам доле до болнице, видео сам ти брата у болници, међу заробљеницима». Реко «Немој причати, је ли стварно», каже «Видео сам га тамо». Рекох «Хвала ти на информацији, нема проблема отићи ћу доле да видим». Неће бити 18.ти, 19.ти је то био. 19.ти сигурно 19.ти, тако је. Ту сам видео на «Велепромету» Мугошу, с њим сам исто разговарао, Мугоша Горана, с њим сам исто разговарао, он је рекао мени да је већ био доле, да је ослободио једног брата, свога, пошто има још два брата, сад не знам, мислим да немају иста презимена, да су из два брака браћа, по мајци, да је он извадио брата и рекао ми је «Ајмо сутра заједно до болнице да ја извадим мог другог брата, па и твој је тамо, па као ти води свога». Рекао сам «нема проблема». И тако је и било. Дошао је то јутра, значи то је било 20.ти јутро, тако је било, дошао је «Куштро» код мене и дошао је неки Бранко «Комбра» како га је звао. Био је с њиме, ја мислим сад не могу да се сетим, да ли је са «југом» био, мислим да је «југо» био, али нисам сигуран. Рекао је «Ајмо до болнице» и кренули смо заједно. Значи, то је била Радничка улица у којој сам ја живео, кренули смо од Радничке улице, тај пут од касарне према центру града, дошли смо до центра града, али са како бих рекао, са леве стране, оног првог моста, не баш у центру града онај мост, него, па добро обадва су у центру града, како да вам објасним. Добро, није битно, као до центра града према болници што води пут. Дошли смо ту до моста и ту је стајао неки тенк на мосту, да ли транспортни, шта ја знам, не разумем се баш најбоље. Хтели смо да прођемо и неки војник је изашао из тог тенка, рекао је да не можемо даље да идемо према болници, да је тај пут блокиран и да не може да се иде, и онда он као на своју одговорност, али неће да помери тај тенк, значи ми не можемо да обиђемо. Ништа, враћали смо се назад, у међувремену дошли смо код садашње Општине, не знам да ли је још увек сада, некад је то била зубна амбуланта, дошли смо ту до једног парка, ја сам рекао «Куштри», рекох «Куштро ти мени стани овде, ја ћу изаћи, ипак ја идем сам до болнице, па шта ми буде нека буде, нема проблема идем на своју одговорност, идем ја полако пешке а ти како хоћеш». Тако је и било, имао сам оружје код себе, имао сам све, кренуо сам, можда нисам направио можда 20-30 корака, у међувремену појавио се неки, то је овако нека дола, ту где је та зубна амбуланта, садашња Општина, ту је као нека дола, кривина и видио сам онако иду аутобуси. Стао сам с десне стране, како су ишли аутобуси, видео сам колону аутобуса, можда 5-6 аутобуса од прилике, можда је било и 7-8, два су била војна, задња аутобуса, била су празна, није било

путника. Значи први аутобус који је прошао, ја сам ту стајао, у другом аутобусу, е сад ко да, што би ја рекао, постоји нека већа сила, у том аутобусу је био мој брат и он је у том тренутку, мада су сви заробљеници који су били у аутобусу, држали руке на леђима и гледали доле, у том тренутку, када наилази тај аутобус, брат је био у том аутобусу другом, дигнуо је главу и ја сам га препознао и он је мене, ја сам њему махнуо у овом смислу, и ти аутобуси су прошли. У међувремену, ја сам хтео да идем за тим аутобусом, мада нормално не могу да трчим за њима. Стао сам на цесту и наишао је неки «џип», ја сам зауставио тај «џип» мада су ту била нека моја два пријатеља, нисам знао ко вози, рекао сам да прате тај аутобус и кренули смо за тим аутобусима, дошли смо до касарне, ти аутобуси су скренули, ушли су у касарну. Ја сам њима рекао «Станите ви мени овде, ја идем сам у касарну». Кажу «Нема проблема, ми ионако имамо наша посла». Кренуо сам према касарни, то је са места од главног улаза у касарну, са главне те цесте која води према Негославцима, ту исто има један улаз, али споредни као, колико се сећам, тако је било. Кренуо сам да уђем унутра и рекао сам оном војнику «Хоћу да уђем унутра», војна полиција је била на рампи. Рекао је «Како се зовеш», ја сам рекао како се зovem, рекао је «Не можеш ти да уђеш». Реко «шта не могу да уђем, ући ћу ја, ја сам овде из Вуковара, хоћу да уђем, видео сам брата у аутобусу и не можеш ми забранити, једино можеш да пуцаш у мене, ако хоћеш пуцај, нема проблема». И тако је и било, ја сам прошао поред њега и ушао сам унутра. Ушао сам у касарну, ја мислим да сам био први који сам крочио у касарну, не бих баш тако рекао, али мислим од ових осталих из Вуковара. Ушао сам ту, стао сам крај тог аутобуса где је био мој брат, изашао је возач из аутобуса, рекао сам «Брате, дај да извадим брата из аутобуса», он се почео смејати лицемерно и каже «И мој је брат и мој је брат» у том смислу, сад шта је мислио тиме, не бих могао да кажем. Ништа, ја сам обилазио друге аутобусе, били су раштркани онако аутобуси, није било неког посебног значаја како су стајали, гледао сам мало ког има, али нисам се одвајао никако од аутобуса...(не чују се пар речи). Наишао је ту неки мајор, мислим да је био мајор, по чину, колико се сећам, питао сам га «Господине мајоре, могу ли брата да извадим из аутобуса, ту ми је брат у аутобусу», каже «Како се зове», ја му кажем Хуснек Мишел, каже он «Не може». Рекох «зашто не може». Каже он «Не може, не може, не може». Па нормално зато што је име и презиме хрватско. Стајао сам ту код тог аутобуса и у међувремену почели су да долазе аутомобили, долазили су људи који су из Вуковара, било је ту и добровољаца, било је свега. У међувремену, био је Стево Зорић зв. «Черо», он је наишао, он је исто видео мог брата у аутобусу, и рекао ми «Што не водиш брата, шта ти је, који ти је...». Рекох «Питао сам тамо људе, овог мајора и онога тамо, није хтео да ми отвори аутобус да га изведем». Каже он «Ко је возио аутобус», ја покажем прстом на тога,

којег сам препознао да је возио аутобус, ја не знам да ли је он њега познавао или није, он је њега звао, каже «доћи овамо» и онда је дошао тај што је возио аутобус, и каже «Отвори човеку врата, то му је брат унутра». Каже «Је ли стварно му брат, извини мислио сам да се ти зезаш када си први пут рекао да ти је брат», рекао сам «Не зезам се, стварно, то је мој брат», и онда је он наредио тој двојници војника која су стајала у аутобусу, са оружјем нормално, они су сви држали главе тако доле, та двојница из војне полиције, они су стајали са аутоматским пушакама према њима упереним, тај возач рекао је тој двојници војника «Отворите врата» и они су притиснули тамо дугме на аутобусу, отворила се врата, ја сам стао на врата и викнуо сам «Фаца, изађи напоље», пошто надимак мог брата је «Фаца». Брат је изашао напоље, ту сам се нормално поздравио са њиме, ту се окупило пуно људи, било је доста људи из Вуковара, не бих називао територијалци, јер то је мени смешно име. Ту је било пуно људи, био је Јоца Кресојевић, њега сам још напоменуо у првом, и питао сам баш Јоцу, рекох «Јоцо, шта да радим с братом, је ли га треба негде пријавити или шта ја знам, да га одведем». Поздравио се он то, уствари Јовица и ту још неки одређени који су били тај «Черо», поздравили су се с мојим братом, јер знају мог брата, да мој брат није неки којег би се тицало, што се тиче рата, мој брат је више волео попити и тако те ствари. Не да га браним, али тако јесте. Ништа, питао сам Јовицу, Јовица је рекао, овај «Не знам, немам појма», ништа одређено, мало се и насмејао у том смислу, ништа. Ја сам кренуо, мада сад нисам знао шта да радим. Рекох, одвешћу брата до те куће у којој живим, кренуо сам, па сад иако ме тај мајор и зауставио, шта буде, буде. Одлучио сам тако, мада сам и приметио да неће бити баш најбоље, осећао сам, мислио сам у том тренутку да ћу чак изгубити живот, али нема везе. Извео сам га, дошао сам тамо до те рампе, обишао сам рампу, изашао сам напоље, одвео сам брата у ту кућу где сам био, коју сам био заузео, то је Радничка улица, ја мислим 20 или 22, то је одмах кућа до тог Боре Зовановића, што ћу га поменути касније, јако је битно. Довео сам га ту, дао сам му одмах униформу коју сам имао, рекао сам «Обуци то, немој бити у цивилу», ово, оно, рекао сам му «Седи ту и мируј, видећемо шта ће бити, како ће бити, где ћу те одвести, шта ћу да радим, не знам». Питао сам га да ли је учествовао у неким борбама, рекао ми је да није. Рекао сам «Сад си овде под мојом контролом, мораш да ме слушаш, и кад будеш ишао у ВЦ мораш да ме питаш». Једноставно нисам могао ни њему да верујем, рат је то. Рекао је «добро». Све како сам ја рекао тако је и било. У међувремену причали смо где је био, неке ствари ми је говорио, по неким подрумима где је био, али највише ми је причао о томе како је био у болници, ко је био у болници и шта ја знам. Онда сам га ја питао за неке наше познанике, пријатеље, «да ли си видио некога» и тако то. Каже «Јесам, видео сам», питао сам га за тог једног Драгуја с ким сам био јако добар, за тог Чупу, конобара што је радио у хотелу у

Вуковару, али мада се ми знамо од детињства, становали смо малтене сви у истој тој кући, онда смо се ми преселили у другу кућу, они су остали ту да живе. Баш та двојица које спомињем, Чупић Станоја и тог Драгуја, Предраг му је име, не могу да се сетим како му је презиме. Он ми је рекао да је тај, да је Чупић Станоја видео у болници, где је изгорио на Олајници, пошто му је мајка живела на Олајници, то је један квартал у Вуковару, Олајница, кад су авиони бомбардовали Вуковар, наводно да је ту изгорео, да му је изгорело лице и да је повређен и да је зато у болници. Рекао сам «Добро, је ли се налазио у тим аутобусима у којима си ти био». Каже он «Нисам сигуран, ја мислим да јесте, чим је био у болници сигурно је ту». Реко «Добро, нема проблема, је ли учествовао у раду, је ли радио, је ли правио неке проблеме и то». «Не, не, стално је био у подруму, није хтео ни оружје узети, није хтео ништа». Реко «Добро ићи ћу ја погледати и пробати да га извадим». Питао сам га за тој Драгуља, где је он, каже «за њега стварно не знам, њега нисам видео у болници». Реко «Добро нема проблема, ти остани ту кући сада, поједи и тако то». Не знам ко је био још од мојих познаника, рекао сам «ви га чувајте док ја не будем овде, ја идем до Велепромета да видим где су ови». Отишао сам у «Велепромет», питао сам где су ови аутобуси што су били у касарни, да ли су долазили ови, да ли су ти људи распоређени, пошто је ту био сабирни неки центар за те који су заробљени. Каже «не, овде нису долазили никакви аутобуси», питао сам где су, и онда су ми споменули да су ти аутобуси отишли на Овчару.

Председник већа: Колико је то већ сати.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па већ је било вече.

Председник већа: Мрак?

Оптужени Атанасијевић Иван: Мрак је већ био, вече је било. Питао сам где су, казали су као да је на Овчари. Ја сам по сваку цену хтео да одем да покушам да спасем Чупић Станоја, тог нашег комшију, надајући се ако су ти аутобуси тамо, да је и он тамо. Питао сам како се иде до Овчаре, којим правцем, пошто нисам знао тај правац рекоше ми «Идеш према Негославцима, па тамо скренеш лево». Нисам тај терен знао, јер ја сам из Вуковара новог и ја уопште немам везе са том територијом, не знам уопште где је Петрова Гора и Сајмиште, ту никад нисам долазио, нисам имао потребе да долазим, тако да уопште не знам тај терен. Ја сам више према западној страни ишао, с тиме видео сам ту, тројица их је било у ауту, чуо сам неке приче да су и они хтели да иду на Овчару, ја сам их питао да ли могу да идем с њима. Рекли су «нема проблема, знаш ли пут». Рекох «Питаћу неког како се иде, неког из Вуковара, па ће ми објаснити». Тако је и било, отишао сам и питао сам, не могу да се сетим

кога сам питао, питао сам како се иде тим путем до Овчара, рекли су, нормално право идеш за Негославце, па скренеш лево, и не можеш никако погрешити, пут ће те одвести до Овчаре. Тако сам ја сео с њима у ауто, непознати су ми та тројица, никад их у животу нисам видео, био сам кратко време, ту је било свакаквих људи, нисам стварно никога познавао. Отишао сам с њима горе до Овчаре, као што сам и рекао, први пута кад смо отишли горе, да кренули смо према Овчари, уствари хтео сам да вам кажем како је тачно било. Кренули смо према Овчари, дошли смо негде око до пола пута од те главне цесте према Овчари. Значи километар и по од те главне цесте, километар, не знам сад колико, и они су окренули кола и враћали смо се назад. Рекао сам «Зашто се враћамо назад». Ништа ми нису хтели говорити. Вратили смо се назад опет до «Велепромета», изашао је један од њих из аута и отишао и питао је ваљда некога тамо, којим путем се иде за Овчару. Ја нисам знао у том тренутку шта се дешава, због чега су се они вратили натраг. Ништа. Седа он у ауто и опет се враћамо назад, кренули смо према Овчари, дошли смо према уласку на Овчару, ту је као нека мала кућица, ја мислим да је то била војна полиција, била је и рампа онако, била је постављена рампа на тој главној цести како се улази према тим хангарима за једно стотињак двеста метара, сад нисам сигуран, колико је то удаљено од тог хангара. Овај је изашао из аута, није прво хтела војна полиција да пусти, овај је изашао из аута, један од њих, нешто причао тамо, у међувремену вратио се, овај је дигао рампу, тако да смо прошли. Дошли смо до хангара, било је упаљено светло мало, видело се, не знам како и шта, али било је осветљено. Кад смо излазили из аута, у међувремену, пре него што ћемо ући у хангар, ми смо се малтене већ раздвојили, ја са овом тројицом. Ја стварно не знам те људе. Само сам их питао уствари «Колико ћете дуго да будете, имате ли неких већих обавеза или не, ја немам шта, дошао сам да видим има ли ту неког мог другара». Они су рекли да не верују да ће и они дуго бити овде и тако. Сад не знам с којим су циљем они ишли тамо, стварно не знам. Дошао сам до хангара, ушао сам уствари у хангар, људи су ме гледали, искрено да вам кажем, и они који су били заробљени, а и ови са ове наше стране, што би се рекло мештана и ови други, добро они ме нису ни познавали, не знам ни шта су помислили у том тренутку. Ови који су били заробљени, било је ту доста људи, сад верујем да су ме познавали њих пуно, сигурно јесу, јер био сам доста познат у граду, неки су очекивали од мене спас, ови с друге стране, откуд сам се ја појавио, пошто су знали да сам из мешаног брака, ови су очекивали овако, они су очекивали онако, шта сам помислио у том тренутку, не бих знао да кажем, али, објаснићу. Ушао сам у хангар, викнуо сам пар пута «Чупо, Чупо», Чупић Станислав, нормално, није се то вероватно могло ни чути, јер велика је гужва била, пуно је људи било, било је 200-300 људи сигурно, заједно са добровољцима и заробљеним, мислим све укупно, по мојој процени.

Улазио сам унутра, мало гледао сам околу, не знам, не знам шта се дешавало, али једноставно самном нико није хтео да разговара, на неки начин. Мало је било људи који су хтели самном да разговарају. Не знам због чега и зашто, али сам претпоставио, зато што је ту било и људи, мислим да је било неких људи који су били, видели у касарни када сам ја брата извео, па им је можда било криво због тога и тако то, па нису хтели једноставно самном да разговарају. Био сам ту, не знам можда неких пола сата, можда сат времена, све укупно, нисам нашао «Чупу», нисам видео ништа, што се тиче тога, због њега сам уствари и дошао тамо, видео сам тамо. На постављено питање, што ме је питао истражни судија да ли сам видео неки трактор, то нисам видео, био сам ту неких пола сата или сат времена највише. Ништа. Излазио сам из хангара. Кад сам изашао из хангара та тројица са којима сам ја дошао, не знам ко су, ја стварно не знам, стајали су код аута, кренуо сам заједно назад са њима. Негде на неки километар при уласку у Вуковар, ноћ је била, кажем ако сам био тамо, кренуо сам из «Велепромета» мрак је већ био, мислим зимско је време, ја сад не знам тачно колико је било времена, отишао сам, кажем кренули смо према Овчари, вратили се назад, опет смо кренули, е сад колико смо ту изгубили времена, то не знам, и када сам дошао тамо био сам можда пола сата сат времена од прилике, мислим у том хангару, разумете. У међувремену кажем, нисам пронашао овога, питао сам тамо неке, кажу нису га видели, шта је било с њиме не знам. Кад сам излазио из хангара видео сам ту тројицу која су стајала, који су дошли самном, они су стајали код аута и рекао сам «Браћо ја више немам овде шта да тражим, нисам нашао оног по ког сам дошао, ја идем назад, ако ви идете, да идем са вама, а ако не, ја ћу стопирати или ће ме неко повести» и они су рекли да и они иду. Тако сам ја кренуо са њима назад. Након једно километар пред улазак у Вуковар било нам је нестало горива и кренули смо пешке и онда ми је овај један од њих тројице рекао «Брате, знаш зашто нисмо хтели да идемо с тобом оног првог пута када смо ишли», реко «Зашто», па каже «Зато што смо чули да си ти Хрват» и онако ме је гледао, био ми је живот у опасности, стварно ми је живот био у опасности и тај један што је био, међу том тројицом је рекао «Дај немој га дирати, остави га на миру, човек је био на нашој страни, немој да га дираш» и тако је остало на томе. Нису ме дирали, ишли смо пешке, кажем, једно километар, свако својим путем, ја сам се вратио у кућу где сам оставио брата. Сутрадан или можда дан после тога тај Боро Зовановић, исти кога сам већ споменуо, да је био у «Велепромету» када је одвео овог Табачек Паваа, причао нам је неке приче, причао је тамо да су се десиле неке ствари на Овчари, не знам с ким се он дружио у то време, од кога је он то могао да сазна. С том причом, сад баш нисам сигуран, да ли је мој брат то све чуо или није, али с тиме је плашио мог брата и претио мом брату да ће га убити, да ово, оно, радиће се овакве ствари, радиће се онакве ствари. Не знам како

сам успео, али два-три дана, можда је прошло и више дана, брата сам успео некако да извучем из Вуковара, извадио сам неку дозволу и послао сам га, отишао је за Србију, отишао је за Шид. Рекао сам му да обиђе неку нашу фамилију, да покуша ту да се смести и тако. У међувремену он није отишао код њих, то ми је после тога причао, чак да су га одвели, да га је ухапсила полиција у Новом Саду, да су га водили у затвор на Парагову, да је био у Парагову, па чак и да је «Куштру» видео ту у Парагову, у затвору, па онда је «Куштро» потврдио за њега да је он исправан, да он ништа није урадио, пошто су овде видели нормално, његово име и презиме Хуснек Мишел. Пуштен је био, био је ту не знам пар сати или један дан, не знам сад тачно. Био је пуштен, отишао је у Врдник, мислим да је у хотелу у Врднику спавао 2-3 дана, да је отишао после тога за Краљево, тако ми причао после тога и када је све то обишао, није трајало 5-6 дана, можда десетак, вратио се назад за Вуковар. У међувремену ја сам отишао са бившом мојом заручницом, кад сам њега послао за Србију, ја сам отишао исто за Србију, али ја сам отишао у Бању Јунаковић, код Апатина сам отишао. Чисто онако, било ми је доста рата и свега, мало да дођем себи и тако. После тога сам се вратио, вратио се и брат, опет смо се нашли, живели смо заједно у истој тој кући једно месец два дана, тако, једно месец два дана. После тога супруга ми је говорила «Па ми немамо где да живимо, немамо ништа наше, све је уништено, да нађемо неки стан било шта». Ја сам тако и почео. Ето, то би била моја прича.

Председник већа: Да ли сте, нисте нашли овога Чупић Станоја. Њега тамо у хангару нисте нашли.

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам га нашао.

Председник већа: А да ли сте препознали неке друге људе, ваше комшије, познанике из Вуковара.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, ја овде нисам видео никог познатог. Видео сам у аутобусу, када су аутобуси били у касарни, ту сам видео неке познате људе.

Председник већа: Док сте били у хангару да ли је неко тукао заробљенике.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не. Ја када сам био, видео сам, да једино то што нисам напоменуо, то што сам уствари већ напоменуо, а сад сам заборавио да причам, рекао сам, ту сам видео покојног Мирка Војиновића, да је седео на некој столици, то у међувремену, њега сам био видео, од познатих, мислим овако.

Председник већа: У хангару.

Оптужени Атанасијевић Иван: У хангару. Њега сам видео у хангару, али што се тиче неке туче или било шта да је било у хангару, у то време када сам ја био у хангару, није било.

Председник већа: Да ли је било неког пописивања.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, у то време када сам ја био, није било. Једино што се тиче, заробљеници, они су седели и са десне стране и право овако, како се улази у хангар и са леве стране. Са три стране је било заробљенике.

Председник већа: Како су седели.

Оптужени Атанасијевић Иван: На некој слами.

Председник већа: Нисте никог другог од Вуковарчана заробљених препознали тамо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не сећам се, верујте ми, верујте то је било тако некако, како бих вам рекао, када сам ушао, ја не знам, кад сам ушао унутра то је било за мене....

Председник већа: Како су изгледали, како су били обучени.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па било је рецимо, овај доста цивила, било је ту стварно оних који су били у некаквим завојима, јесте.

Председник већа: У гипсу.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесте, било је и то. Е сад не могу то да тврдим.

Председник већа: Јер у истрази сте рекли да сте видели да су били неки у гипсу.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па јесте, био је гипс, завоји, рецимо видио сам, седели су.

Председник већа: По њиховом изгледу да ли бисте могли закључити да су евентуално били тучени.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не бих могао закључити по томе, ти који су били завијени.....

Председник већа: Да ли знате ко је Маркобашић Ружица.

Оптужени Атанасијевић Иван: Знам, знам, њу сам видео.

Председник већа: Јесте њу видели тамо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесам, јесам видео сам. Ружицу сам иначе познавао, чак мислим, овај, не бих знао с тврдњом, знам да је Мирко Војновић покојни био добар с њом, то знам сигурно, ја сам исто био добар са Ружицом. Моја мајка је била болесна дуго времена и онда је та иста Ружица долазила у моју кућу, помагала мојој мајци, кувала јој ручак и тако то. Био сам добар са Ружицом. Познавао сам Ружицу.

Председник већа: Је ли она била....

Оптужени Атанасијевић Иван: Трудна је била, јесте.

Председник већа: Трудна је била. Нисте покушали да је извадите.

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам покушао. Хтео сам да јој приђем, али не би сада знао тачно да вам кажем ко ми је то забранио, хтео сам да приђем, једна особа ми је рекла «немој случајно да прилазиш њој» или нешто тако у том смислу.

Председник већа: Не знате ко је та особа.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не знам. Не знам. Само знам да ми је тако речено. Вероватно ме та особа познаје и знала је да сам ја добар са њом.

Председник већа: Је ли неко изводио заробљене у групама из хангара док сте ви тамо били.

Оптужени Атанасијевић Иван: Ја када сам био, јесам, приметио сам једном приликом да је извођена једна група напоље, једанпут јесте.

Председник већа: У истрази сте рекли....

Оптужени Атанасијевић Иван: Али нисам....

Председник већа: У истрази сте рекли «једно два пута».

Оптужени Атанасијевић Иван: Баш управо због тог исказа сам се и жалио данас кад сам дошао, јер нисам знао шта сам причао, када ме је смувао господин Алимпић, у међувремену. Једноставно ми је постављао питања. Рекао сам да сам био на лековима. Он ми је брзо постављао питања, испрескакао ме је тако, да стварно се нисам снашао.

Председник већа: Значи видели сте да је једна група изведена из хангара.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесте, видео сам да је једна група...

Председник већа: Колико је било људи у групи.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па не знам, можда једно тридесетак људи, тако.

Председник већа: Тридесетак. Како су изведени, ко их је извео.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, једноставно, знате како, ја сам стајао овако у хангару унутра и та група је некако са ове стране излазила, мени иза леђа, према вратима, мени су врата била иза леђа и тако су излазили. Ја нисам знао стварно шта се дешава, нити где ти људи одлазе, мада сам питао касније.

Председник већа: Ви сте у унутрашњости хангара.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, да, да, у унутрашњости.

Председник већа: И видите да изводе...

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесте, јесте изводе људе напоље.

Председник већа: Да ли их неко чува са оружјем, у том смислу да их изводи или сами излазе, разумете.

Оптужени Атанасијевић Иван: Слушајте, ови људи који су и били унутра, што ја кажем ти добровољци и шта ја знам, ту је било и војника, разумете, свега. Ја стварно не знам ко је све ту био, било је свакаквих. Сви су имали оружје. Е сада да ли су они уперили оружје и то, мада сам ја тако изјавио, прочитао сам исказе, не, не, ја сам то прочитао, али зато сам данас и покушао објаснити због чега, није ми било јасно, како сам то изјавио, зато сам се и жалио на ту изјаву од 27.11.2003.год.

Председник већа: Каже «јесам једно два пута видео да нека група људи је излазила, да их ови чувају са упереним пушкама изводе напоље».

Оптужени Атанасијевић Иван: Али ја се тога не сећам, да сам то рекао. Е зато сам се баш и жалио.

Председник већа: Добро, значи, видели сте једну групу коју изводе напоље, па вас питам, ко их изводи, да ли су ти људи који их изводе наоружани и тако даље.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па кажем, били су наоружани људи, сви су били наоружани. Како су излазили напоље кажем, пролазили су са ове моје леве стране, излазили су мени иза леђа. Значи ја сам од прилике као до ових врата, а рецимо они сад стоје овде, тако су били распоређени и овако су излазили баш иза мојих леђа.

Председник већа: Да ли сте ви могли да разликујете по униформи, по начину, дакле по комплетности опреме, војничке, припаднике редовне тадашње ЈНА у односу на добровољце, резервисте неке.....

Оптужени Атанасијевић Иван: Па могло би се, могло се препознати, зна се како...

Председник већа: Вас територијалце.....

Оптужени Атанасијевић Иван: Мада, овај, у том моменту што би се рекло, кад је то било, тај рат, ту је било разних тих униформи, ту се више није могло знати ко је војник, ко није. Рецимо, ја сам имао што би се рекло, права војничка, рецимо од чоје, униформа, рецимо, а док рецимо та активна војска у том времену, они су колико се сећам, имали маскирне униформе.

Председник већа: Маскирне униформе. Па је ли било тамо људи са маскирним униформама. Је ли било тамо униформисаних са оним белим упртачима.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па са белим упртачима, то када сам ја био, само мало да се сетим, не могу да се сетим, не бих желео да изјавим, не могу стварно да се сетим, само знам да су у аутобусу били сигурно, то сам видео сигурно.

Председник већа: Да ли познајете Дукић Николу зв. «Ица».

Оптужени Атанасијевић Иван: Чуо сам, познајем га.

Председник већа: Да ли га познајете из тих времена, тада.

Оптужени Атанасијевић Иван: Онда када је био рат. Не. Слабо сам га виђао. Па ја сам био свега 3-4 дана кад сам дошао у Вуковар.

Председник већа: Да ли сте тамо на Овчари за то време док сте Ви били, видели Вујовића, Вујановића, схватио сам да их познајете, људе знате, је ли тако.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, да.

Председник већа: Од раније их знате из Вуковара.

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам, нисам, не сећам се.

Председник већа: Нисте их видели. Је ли био Ланчужанин тада тамо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Није, није сигурно.

Председник већа: Да ли знате Маџарца, Предрага Маџарца, Перић Јовицу да ли знате.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јовицу не знам, стварно Јовицу не знам, Маџарца знам из виђења из Вуковара.

Председник већа: Једино сте видели Војиновић Мирка тамо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, јесам, јесам, Мирка сам видео.

Председник већа: Ви сте дошли у јединицу код Ланчужанина, кажете да је то био 12. или 13. новембар, код Ланчужанина, код «Каменог».

Оптужени Атанасијевић Иван: 13.ог. 12.ог сам кренуо из Борова Села, преспавао сам у Новом Саду, 13.ог сам...

Председник већа: А шта је у то време, да ли знате где су Вујовић, где су Вујановић.

Оптужени Атанасијевић Иван: Шта су они вршили. Не знам, не бих знао шта су они радили тамо.

Председник већа: Јесу ли се они борили, јесу били у каквим....

Оптужени Атанасијевић Иван: Ја сам чуо да су били у Вуковару, да су они тамо, знамо се од прилике ко је у Вуковару, Вуковарчани, за које се нека имена знала, мада мислим, познајем Станка прије Вујановића, познајем Мирољуба од прије. Мислим у то време, мислим да сам само једнапут срео Мирољуба, једанпут сам га срео, мислим баш 18.11. баш када је ослобођен Вуковар.

Председник већа: Да ли знате јесу они имали какве одговорне дужности после рата.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па слушајте, одговорности дужности, кад је био тај рат....

Председник већа: После рата.

Оптужени Атанасијевић Иван: После рата. После рата знам да је Мирољуб био у томе, ма не, при војсци, шта ја знам, јер знам када је касније била мобилизација.

Председник већа: А за време рата. За време тих борби.

Оптужени Атанасијевић Иван: За време рата не знам коју функцију су имали Мирољуб и Станко, не бих знао тачно да кажем. Нисам знао ни за «Каменог» док нису ови на Петровој Гори рекли да ћемо припасти његовој јединици.

Председник већа: Ви сте господине Атанасијевићу код истражног судије Татића, значи први пут када сте саслушани....

Оптужени Атанасијевић Иван: Нисам ја био код Татића.

Председник већа: Не, не, пардон. Тако је, код Алимпића, али у јуну месецу, значи први пут када сте саслушавани, Ви сте тада рекли да, ево ја читам «Ја знам да су у то време своје јединице ТО имали и Вујовић Мирољуб који је касније био комадант територијалне одбране и Станко Вујановић.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да. Ја сам чуо тако у Вуковару. Кажем можда сам се лоше изразио, можда је господин Алимпић то лоше превео.

Председник већа: То је изјава из јуна месеца.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, из јуна из јуна, говорим вам из јуна. Исто, исто има грешке и у томе и у првоме и објаснићу вам још коју грешку у том исказу када је диктирао господин Алимпић. Објаснићу вам ја о чему се ради. А ово да знам могуће је да је била нека грешка у питању. Не верујем да сам рекао да знам, ја сам рекао да сам можда чуо. То јесам чуо да је неко од њих имао јединицу. То јесам, али да знам, то нисам сигурно.

Председник већа: Добро, ја сам вам прочитао тачно шта пише, па сад, дакле, не ја знам, него ја сам чуо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Јесте, чуо сам, нисам знао, нисам могао да знам, тек сам дошао у Вуковар. Видео сам још неких ствари што је Алимпић диктирао.

Председник већа: Реците шта још имате.

Оптужени Атанасијевић Иван: А у овом другом исказу и да не говорим, мада мислим да би то било све. Па добро није ништа страшно, овде рецимо када ме је питао колико је било људи на Овчари, када сам ја изјавио око 150 људи, али ја сам њему рекао, да ја сам њему рекао да је било све заједно тих људи.

Председник већа: Само још нешто да вас питам. Да ли сте чули за Овчару. Да ли сте чули да је било неко стрељање заробљених тамо.

Оптужени Атанасијевић Иван: Рекао сам вам да сам чуо, да сам чуо сутрадан или дан два после тога од тог Боре Зовановића.

Председник већа: Шта вам је рекао.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па рекао је да су убијени ти људи који су остали на Овчари. Ја сам рекао да сам био на Овчари, али да ја нисам приметио ништа што се тиче тога. Он је рекао «Ту су сви људи поубијани», причао ми је, овако, онако. Ја нисам га питао ко је то учинио, то ми је поставио и истражни судија питање да ли сам га питао ко је то урадио, рекао сам, да сам га питао, не би ми нормалнао рекао. Ко сам ја да ми то каже.

Председник већа: Никакав трактор тамо нисте видели.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не, не. У међувремену кад сам ја био не.

Председник већа: Добро, хвала. Питања.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Који је био правац те јединице којој је он припао, значи он каже да је био код Ланчужанина и да ли су они били под «неким».

Председник већа: Разумели сте ова питања.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, да. Ја сам већ објаснио, ја сам био под командом код Ланчужанин Ивана, већ сам то објаснио, и да су те слике изашле у новинама, што би се могло проверити, мада су ми документа код куће сва уништена, што се тиче жене....

Председник већа: А та јединица, под чијом командом је била.

Оптужени Атанасијевић Иван: То нисам могао да знам. Под Војском Југославије. Јер и сутрадан је већ у новинама изашло «специјалци Југословенске народне армије», тако пише, «после дејства ракетног напада» на то, то, то и то, чисте те и те улице. Тако пише. Нека погледају новинари, сигурно имају у архиви, 15. новембар 1991. год. мада ја ту слику чувам код куће, али мислим да ми је супруга све то уништила.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Можда је он одговорио на то питање, па ако јесте, па нека буде као да нисам ни питао. Који је то био дан када је био тамо на Овчари. Значи 18. 19. да не наводим сад већ.

Оптужени Атанасијевић Иван: Који дан? Па рекао сам да је 20.ти.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је он том приликом био наоружан или не, и ако је био наоружан, шта је имао од наоружања.

Оптужени Атанасијевић Иван: То сам већ изјавио. Био сам наоружан. Имао сам аутоматску пушку.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Да ли је неко бранио улазак у хангар.

Оптужени Атанасијевић Иван: Када сам ја дошао, није нико. Било је онако, стајали су испред врата, е сад ко је ту, шта је ту, ко је какву функцију имао, ја...

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Нико вас није заустављао...

Оптужени Атанасијевић Иван: Није ме, није ме заустављао нико.

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Рекао је да је био тамо, сигурно пола сата а можда и сат времена. Какав је његов утисак, да ли је у том хангару неко командовао, да ли се тамо неко за нешто питао, ко је био главни, да ли може да пренесе.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, није, то сам већ одговорио, да нисам видео да је неко неке нешто командовао.....

Јавни тужилац Душан Кнежевић: Није добра формулација, али у сваком случају зна се нашта сам мислио.

Председник већа: Браниоци? Да ли Ви господине Атанасијевићу имате још нешто да кажете.

Адвокат Ненад Петрушић: Ја сам бранилац господина Вујовића. Када је 15.09. дошао у Вуковар, да ли је, односно ја сам га схватио да је отишао у улици Петрова Гора. Да ли је отишао у улици Петрова Гора.

Председник већа: Тако смо и ми схватили.

Оптужени Атанасијевић Иван: Па слушајте, овај, ја то не бих назвао ни улицом, ја то нисам знао, они су рекли да је то насеље Петрова Гора, да ли је то улица Петрова Гора или није, ја то не знам, они су казали ово је Петрова Гора, мада сам ја чуо за тај део града Петрова Гора, да се то нешто зове тако, али нисам ту долазио, није ме никад пут наводио на ту страну.

Адвокат Ненад Петрушић: Даље, колико сам схватио, кратко се ту задржао и прешао код Ланчужанина. Да ли је то тачно.

Оптужени Атанасијевић Иван: Шта, нисам разумео.

Адвокат Ненад Петрушић: Кратко се задржао...

Председник већа: Рекосте да сте се ту кратко задржали и прешли код Ланчужанина.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да, да, ту смо дошли, ту смо само добили униформе и то је све и ујутру смо одмах пребачени или код Ланчужанина «Каменог».

Председник већа: Је ли и он исто био у том насељу Петрова Гора или на некој другој локацији.

Оптужени Атанасијевић Иван: Е сад, слабо ја познајем тај терен, ја мислим да је то ту исто било на тој Петровој Гори.

Председник већа: То је исто ту.

Оптужени Атанасијевић Иван: Да.

Адвокат Ненад Петрушић: Да ли је од Мирољуба Вујовића примио било какво наређење за време његовог боравка ту на Петровој Гори.

Оптужени Атанасијевић Иван: Не, не, нисам. Мирољуба нисам ни видео.

Председник већа: Нема других питања оптуженом. Добро. Господине Атанасијевићу, ако Ви имате неких притужби на поступање у затвор са Вама, лекарски третман, на било шта, никаквих проблема нема, обратите се, ми ћемо све што можемо да урадимо, то ћемо урадити.

Оптужени Атанасијевић Иван: Само бих вас замолио једну ствар, часни суде.....

Председник већа: За она друга питања и проблеме, имате колегу браниоца, је ли тако.

Оптужени Атанасијевић Иван: Добро, у реду је, само молим Вас да Вам кажем само једну ствар.

Председник већа: Сачекајте да чујемо Вашег браниоца.

Бранилац: Ја сам иначе и саветовао мом клијенту, и о томе смо разговарали, мада он и нема неких (не чује се), више се односи на тај период који је везан за Нови Сад. Овде не. Ја ћу с њим поразговарати у вези (не чује се).

Председник већа: Хвала лепо господине Атанасијевићу. Један сат. Имамо још двојицу оптужених по неком плану мом, ако се ви са тим слажете. Да наставимо сутра у пола десет, са господином Мацарцем и са.....Дакле, председник већа издаје наредбу. Претрес се прекида. Наставиће се 11.03.2004.год. са почетком у 9.30 сати. Хвала лепо.

Х: Молим вас устаните.

